

Lucie Štášková

MEZI DVĚMA OHNI

KVADRIGA ~ KNIHA PRVNÍ

Lucie Stošková
Kvadriga: Mezi dvěma ohni

Lucie Stošková

Kvadriga: Mezi dvěma ohni

© Lucie Stošková, 2020

© Backstage Books, 2020

ISBN 978-80-88049-89-0

Lucie Hošková

MEZI DVĚMA OHNI

KVADRIGA ~ KNIHA PRVNÍ

Backstage Books

2020

*Děkuji svým rodičům, kteří mi umožnili splnit si životní sen,
a především své mamince Lence Stoškové, bez níž by kniha nikdy
nevznikla. Můj dík patří také kamarádce Lucii Mičkové za
dlouhotrvající zpětnou vazbu a neutuchající podporu.*

*Co je to vůbec za svět, ten, o němž vyprávět začínáme?
Svět plný kouzel, divů, magie.
Budeme věřit či přízemností lidskou unášet se necháme?*

*Nuže, věz ty, kdo oči své ponoříš do těchto řádků,
že tam, co naše běžné město k nalezení jest,
skvějí se v slunci sídla těch, jež kouzlit znají od počátků.
Leč stejně jako my i oni v osudech svých
stojí na křižovatkách životních cest.*

*Že nejsou vidět? Proč by taky?
Pohádek o nich byly napsány mraky.
Uvěřils?
Ne?
Tak čti, ať pochopíš, že kolem nás je tajný svět,
o němž ti nyní toužím vyprávět.*

*„Jsou jako dva dravé ohně. Ohně, které se musí strávit navzájem, aby uhasly.“
Tiberius Maximus Vinstel, velmistr angirský*

ODKAZ ČASŮ MINULÝCH

Věděl, že je to zbytečné. Neměli šanci dostat se dál. Každá kletba, kterou vyslali, se vrátila zpět. Když couvl, o něco zakopl a zřítíl se na nějaké tělo. Okamžitě se schoulil za suť ožehklých mramorových kamenů a zadíval do tváře ležícího. Byl to Dawley. Mrtvý. Oči vytřeštěné, svaly v obličeji stažené do děsivé grimasy, rozšklebená ústa, z nichž ještě stále vytékal pramínek krve. Ano, tak vypadala smrt. Bylo mu to ale fuk. Už si na ten pohled zvykl, už dávno. Klidně tady teď mohl ležet on, no a co? Morsvirové ustupovali a docela rychle. Mrtvých přibývalo.

Prásk!

Těsně nad jeho zátylek se zavrtalo do několika roztříštěných balvanů smrtící kouzlo.

Sakra, kdo to poslal a odkud?

Zaměřil směr a za jedním z mála stromů, který ještě stál a nehořel, zaznamenal pohyb. Namířil hůlku a vyštěkl smrtící kletbu. V okolním hukotu nebylo slyšet, zda nepřítel zakřičel nebo ne, ale padající postava ho přesvědčila, že se trefil. Stejně to pořád nechápal.

Vévoda přece tvrdil, že se tyto prapodivné bytosti nemohou bránit, že nesmí zabíjet. Tak proč se kolem válí minimálně dvacet těl mrtvých Morsvirů?

Jeho chřípí natáhlo prach smíšený s pachem krve a potu. Krvácel taky, vlastně si ani neuvědomoval, kdy ho někdo zasáhl, necítil bolest. Vysoká hladina adrenalinu v jeho těle poctivě plnila svůj úkol. Rána ale nebyla hluboká, přesto se táhla se od poloviny paže až k lokti. Teď, když měl chvilku času, omotal ji cípem pláště. Zdálo se mu, že už dlouho neviděl žádný záblesk, a tak opatrně vystrčil hlavu.

Prásk!

Od šutru se odrazilo další zajiskření a zarylo se do stěny o kus dál. Lekl se a sprostě zaklel.

Copak oni nevidí, že se stahujeme?

„Claudie, vypadni odtamtud, máš je i za sebou!“

Bezpečně poznal ten hlas. Byl to Lucretius. Bojoval zpoza zdi, do níž se před okamžikem zavrtala ona smrtící kletba. Jemu zvířecí inkognito ještě drželo. Z kápě trčela tlama jaguára cenícího zuby. Claudius už ale o svůj vlčí obličejový převlek dávno přišel. Stalo se to přesně ve chvíli, kdy mu jeden ten zatracený parchant rozřízl loket. Lucretius měl pravdu, byli všude.

Odkud se jich tolik vyrojilo? A to jejich zatracené bílé světlo! Oslepuje oči a znemožňuje přesné rány.

Švihl hůlkou doleva, ozval se hrdelní výkřik.

Aha! Tak ten musel být blíž než ten druhý za stromem!

„Dělej, zdrhej, budu tě krýt,“ řval na něj Lucretius z plných plic.

Zdálo se, že se levá strana uvolnila, proto hned vyskočil, třemi dlouhými skoky zdolal vzdálenost mezi ním a troskami jakési mramorové kašny. Otočil se, kývl na Lucretia. Ten se bleskurychle vyřítíl za ním a Claudius měl co dělat, aby ho dvěma kletbami ochránil od jisté smrti.

„Musíme se dostat k lesu, tam už nebudou!“ ječel Lucretius.

„Přes planinu neprojdeme, budeme tam na ráně,“ namítl Claudius.

„Použijeme vírový transfer,“ přikázal druhý muž.

Houby transfer!

Claudius už věděl, že tady nefunguje, zkoušel to.

Ale jemu, panu vikomtu vševědoucímu, to přece vykládat nebudu! Ať si na to přijde sám!

Lucretius ho popadl za zraněný loket, až Claudius sykl bolestí. Skutečně, nic se nedělo.

„Do háje, nejde to, proč?“

„Takže plán B?“ ušklíbl se Claudius. Docela blízko se s ohlušujícím rachotem zřítila nějaká zeď.

Hm, který Morsvir byl asi tak šikovný?

Vyvalila se oblaka prachu a vše se na okamžik zahalilo do neproniknutelné šedivé mlhy. Věděli, že to je jejich šance. Jako dva gazeli samci, prchající před predátorem, se řítíli přes úzkou planinu, jež oddělovala poslední domy od prvních stromů bizarního pralesa. Když byli stromům už téměř na dosah, něco nad nimi náhle zakrylo slunce. Claudius automaticky šlehl hůlkou směrem vzhůru. Ozvalo se bolestivé zaryčení, skoro jako by zranil koně.

A skutečně! Mezi úplně první stromy ihned zahučelo obrovské tělo grošovaného pegase. Tak tak, že nezažilo blízké setkání s některým z mohutných kmenů. Vlastně by to bylo jedno, přes jeho pravý bok zela hluboká rozšklebená rána, z níž se proudem valila krev. Byl prakticky mrtvý, i když ještě dýchal.

„*De vita decede*,“ štěkl po něm Lucretius a udělil mu tak ránu z milosti.

Zajímalo ho ale něco jiného. Mezi obrovskými roztaženými křídly se zamotané do cípů oděvu něco hýbalo. Oba okamžitě nadzvedli perut a vytáhli nad koně divoce se zmítající holku. Nemohlo jí být víc než jedenáct, dvanáct. Ječela, jako by ji na nože brali.

Claudius s ní prudce smýkl na zem, setrvačností urazila ještě tak dva metry a pak se zastavila o spleť kořenů jednoho z vyvrácených kmenů. Byla trochu potlučená, ze rtů jí tekla krev, ale jinak se nezdála být zraněna. Už neječela, jen těžce oddychovala a probodávala je nenávistnými pohledy. Byla hezká, modrooká, se světlou pletí. Její velmi dlouhé spirálovitě stočené vlasy měly barvu dozrálého ječmene.

„Co s ní?“ zavrčel Claudius.

„Nevím, máš chuť na malou?“ odfrkl si Lucretius.

Claudius si jen zhnuseně odplivl.

„Vezmeme ji s sebou, třeba se bude vévodovi hodit,“ rozhodl druhý muž.

Jaguáří Morsvir, který už ale zrušil své zneviditelnění, ji chytl za zápěstí. Odpor nečecal a bolest už teprve ne. Kousla ho do dlaně tak silně, že se otisky po jejích zubech zalily trochou jeho krve.

„Ty malá mrcho!“ zařval na ni Lucretius a vrazil jí takovou facku, až Claudius musel zauvažovat nad tím, jestli jí vůbec zbyly nějaké přední zuby.

Náhle se mu zdálo, že všude kolem je podezřele moc světla. K jeho pokřivenému nosu doplachtila opojná vůně odněkud zezadu. Chtěl se rychle otočit, ale ten přihlouplý nápad ho přešel v okamžiku, když na svém hrdle, velmi blízko krční tepny, ucítil chladné ostří a na levém trapézovém svalu silný stisk něčí ruky.

„Ať ji hned pustí,“ zavrčel mu do ucha tichý ženský hlas.

Claudius natočil hlavu, aby se podíval na bojovnici. Zajímavý pocit, ženská ho ještě nikdy na životě neohrožovala. Ze svého úhlu mohl zahlédnout jen čepel dlouhé dýky zarývající se mu do krku, dále bělostnou dlaň, která svírala vykládanou rukojeť, a kus lesknoucího se stříbrného oděvu, v němž byla postřehnutelná část paže zahalena.

„Slyšel jste mě?“ zavyla zuřivě a přitiskla dýku k jeho hrdlu silněji.

„Lucu, mám pro tebe vzkaz. Máš ji prý hned pustit!“ zavolal na svého druha.

„Proč jako?“ houkl Lucretius jeho směrem. Zaostřil na něj až pak.

„Když to neuděláš, budu mít asi trochu potíže.“

„Bude mi velkým potěšením proříznout vašemu příteli hrdlo,“ ozval se silný ženský hlas zpoza Claudiových zad.

Lucretius ztuhl, ještě stále svíral děvče v levačce, jak se ji před okamžikem pokusil zvednout. Chvilí civěl na Claudia i na jeho neočekávanou společnici, pak ale dívku pustil.

„Mely, sem za mě!“ zavelela ta starší. Dívka vyskočila a bleskurychle se skryla za svou zachránkyni.

„A vy, okamžitě odhodte svou hůlku! Hned! Jestli nechcete vidět, jak mu uříznu hlavu!“

Ten příkaz patřil Lucretiovi. Neochotně s ní švihl někam do boku.

„Vezmi si Niobu, stojí na okraji lesa,“ vyzvala mladší dívku.

„Neumím ovládat tvého pegase,“ namítlo děvče.

Starší z nich se však nenechala přerušit: „Zavolej hlídky, těch morsvirských zrůd je ještě plný les!“

„Nenechám tě tady samotnou!“ protestovalo děvče.

„Jdi! Pánové budou jistě rozumní,“ zazněl strohý rozkaz.

„A teď vaši hůlku, pane,“ zašeptal Claudiovi svůdný hlas do ucha. Claudius sebou nepokojně trhl, ale v tu chvíli se mu dýka zařízla hloub do kůže a způsobila mu menší ránu. Tělem mu projela zvláštní vlna nepopsatelného horkého mrazení. Před očima se mu náhle na okamžik zatmělo. Když se jeho zrak opět rozjasnil, měl pocit, že vše vnímá rozmazaně. Cítil, že se chvěje a nechápal proč.

Pomalou vytáhl z pláště svůj kouzelný kus dřeva, vyrobený z jilmu se středně velkým hnědým topazem uvnitř.

„Zahodte ji za sebe, co nejdál,“ udělila mu další pokyn.

Otálel.

„Buďte rozumný, nebyl byste první, koho bych dnes zabila,“ přesvědčovala ho tónem, jako by chtěla, aby si na sendvič zvolil místo majonézy kečup. Nakonec tedy poslechl. Když se ozvalo zapraskání, jak hůlka zapadla bůhvíkam, stisk její ruky povolil.

„Jděte, pane, ale velmi pomalu,“ vyzvala ho.

Několika kroky došel k Lucretiovi, pomalu se však pootočil o pouhých devadesát stupňů. Dlouhé hnědé lehce vlnité vlasy mu závanem větru padly do obličejce. Mezi jednotlivými prameny úkosem pohlédl na ženskou postavu. Zahalovala ji zářící mlha, rysy obličejce se rozeznat nedaly. Přesto bylo jasné, že jde o mladou štíhlou ženu nebo dívku. V napřažených rukou se jí stále ještě leskla dýka, kterou před chvílí tiskla k jeho krku. Byla na ní trocha jeho vlastní krve.

„Takže, šlo mi jen o to děvče,“ promluvila znovu, „nyní navrhuji, abychom se v klidu rozešli.“

„Myslíš, že by se tou dýkou ubránila?“ zašeptal Lucretius.

„Těžko říct, připadala mi docela obratná,“ odvětil stejně tiše Claudius, který si právě prsty stíral kapičky vlastní krve z hrdla, „ale za pokus by to určitě stálo.“ Jeho jednadvacetiletá divoká krev vzkypěla zlostí. Aby ho o hůlku připravila žena, a ještě tak potupným způsobem, to si vážně nechtěl nechat líbit!

Oba muži však nedostali příležitost zjistit, co dotyčná s dýkou dovede nebo nedovede, jelikož se náhle ozval hluk a z pravé strany se mezi ně přivalil další Morsvir. Sotva zahlédl bílé světlo okolo bojovnice, mrštil po něm smrtící kletbu.

Žena zasténala bolestí, pustila zbraň a sesunula se k zemi. Bílé světlo okamžitě pohaslo a na zemi bylo vidět pouze nehybné tělo oděné do stříbrného šatu. Obličej a vlasy jí zakrýval dlouhý stříbrný závoj. Lucretius s Claudiem k ní okamžitě přiskočili. Chvilí nad ní stáli, a když se nehýbala, odhodil Lucretius z jejího obličejě šátek. Byla to ještě dívka, tak asi okolo šestnácti, možná sedmnácti. A byla krásná, doopravdy krásná!

„Tak s touhle by se daly dělat úplně jiné věci, co myslíš, Claudie?“ uchechtl se Lucretius a mlsně si přejel jazykem horní ret.

Claudius na ni civěl, skoro ani nedýchal. Měl pocit, že už tu spanilou tvář někdy viděl. Najednou se jí nepotřeboval pomstít. Věděl, že pokud je jen zraněná, vezmou ji s sebou a pak by nechtěl být v její kůži. Roztrhali by ji, kousanci a škrábanci zhyzdili ten krásný obličej, svými pařáty podrásali jemnou bílou kůži, svým zvrhlým chtičem zneuctili to, co se zdálo být svaté.

Ale, sám nevěděl proč, on zrovna tohle teď nechtěl. Myšlenka, že by si z této zářící bytosti udělali pouhou děvku, se mu náhle vzpříčila v mozku. Sehnul se k ní a vlastně tak trochu doufal, že je mrtvá. Položil dva prsty na krkavici, kde ke své lítosti nahmatl tep. Když ucítila dotek, zatřásla se její víčka a ona pootevřela oči.

„Lež a nehýbej se. Tvař se, že jsi mrtvá. Odvedu je pryč,“ zašeptaly mužské rty jen kousek nad její tváří.

„Claudie?“ hlesla tichounce.

Trhl sebou.

Zná mě?

Ona však semkla víčka a zadržela dech. Přehodil cíp závoje přes její obličej a narovnal se.

„Zbytečná námaha, Lucu. Leda bys trpěl nekrofilii, má to za sebou,“ prohodil ledaby-le a skoro otráveně.

„Jsi si jistý? Nezdálo se mi, že to byl přímý zásah,“ zapochyboval Lucretius a udělal krok směrem k ležící dívce.

Claudius se prudce vztýčil a zastoupil mu cestu.

„Myslíš si, že kecám nebo co?“ zavrčel na něj. Vypadal přitom tak vztekle, že Lucretius raději ustoupil o dva kroky dozadu.

„No jo. Tak se hned neurážej! Sakra, Qwelldrixí,“ otočil se naštvaně na jejich zachránce, „to musíš mít vždycky tak přesnou mušku?“

„Měli bychom zmizet, ta malá už beztak vzbouřila celý Angir,“ navrhl Claudius. Qwelldrix sice netušil, o čem hnědovlasý mladík zrovna hovoří, ale přemíra bílého světla, která se rychle blížila k nim, jej utvrdila v přesvědčení, že je to dobrý nápad. Věděli, že v lese už vírový transfer funguje, a tak hned potom, co Claudius s Lucretiem vyhrabali z chrástí své hůlky, vzali všichni tři urychleně do zaječích.

Po neúspěšném napadení posvátného města Angiru v srpnu roku 2001 hrůzovládce, vévoda z Erferuviollsu, pán ohně, velmi zuřil. Jeho skoro osmi stovkám morsvirských bojovníků se totiž nepodařilo přivést mu onen „nejvzácnější angirský diamant“, pro nějž je tenkrát poslal. Claudius se nikdy nedozvěděl, co za vzácný poklad to vlastně bylo. Nějak se mu nechtělo věřit, že by je vévoda vystavil zbytečně tak obrovskému riziku, aby přinesli nějaký kus vykrystalizovaného šutru, třebaš bůhvíjak vzácného.

Claudiusův tehdejší přítel Lucretius Sullivan se ještě téhož roku oženil. Spojil svůj život s nádhernou a velmi vznešenou Olympií Daltonovou, která mu záhy porodila dceru Terentinu a později syna Romula. Z Lucretia se stal šlechtic v nejhorším smyslu tohoto slova. Při řízení a správě rodinného impéria hrál ale až druhé housle, jelikož jeho otec vikomt Pompeius Sullivan se stále těšil skvělému zdraví, a tak Lucretius, zřejmě z přemíry nudy, stále vymýšlel nejrůznější dekadentní zábavy, jež se ne vždy daly nazvat ušlechtilými a už vůbec ne mravnými.

I Claudius Drake vlezl tenkrát do chomoutu. Udělal to rád, protože ta, která ho, jak se říká, dotáhla k oltáři, byla skutečnou láskou jeho života. Něžná, pokorná drobná černo-vláška, s očima zářícíma jako dva vzácné safíry. Jeho milovaná Iona. Žili v neporovnatelně skromnějších poměrech než vikomt Lucretius Sullivan. Zařídili si ale pěkný velký byt ve Woltownu, přímo na hlavním náměstí s názvem Ozvěnové, jehož nepřehlédnutelnou kuriozitou byla střelená kašna na dvou pštrosích nohách. Pštrosi dokáží běžet rychlostí až sedmdesát kilometrů v hodině a nutno podotknout, že tato kašna dělala svým končetinám jen a jen čest. Vzhledem k jejímu panickému strachu z čehokoliv živého se jí začalo říkat prostě a jednoduše Prchající.

Claudius a Iona se seznámili v obchodě skřítků Šintina Bikariho, kde Iona pracovala jako prodavačka. Byla o rok mladší než její budoucí manžel a Claudius její existenci

zaznamenal už v posledním roce na střední škole. Pár měsíců nato se ale s lyceem rozloučil a jako hrdý student prvního ročníku Univerzity Medey kolchidské ve Woltownu ztratil se středoškolským lyceem v podhradí kontakt. Jaké ale bylo Drakeovo překvapení, když jednoho uplakaného květnového dne o rok a půl později zahlédl známý hezký obličej v Bikariho obchůdku. Od té doby se stal Claudius velmi pravidelným zákazníkem v krámku s magickými předměty a časté drobné nákupy později tak trochu určily budoucí směr jeho kouzelnické kariéry.

Jak rád se vždy opájel krásou živých drahokamů v jejích očích. Vstupovala do jeho života pomalu, odešla z něj tak rychle, jako by jen luskl prsty. Pořád se mu v noci vracely vzpomínky na poslední hádku z října roku 2003, na její slzy a výčitky. Nikdy si nedokázal odpustit, že tu noc práskl dveřmi a vrátil se až druhého dne dopoledne. Přesýpací hodiny na krbu v obývacím pokoji se už dávno dosypaly, nikdo je nepřetočil. Nikde se nic nehýbalo.

Ani ona ne. Ležela na pohovce. Spala. Přistoupil k ní, ještě zpitý, páchnoucí po kouři, hospodě a té laciné děvce. Bylo mu to líto, všechno. Věděl, že s tím problémem bude muset něco udělat a dneska jí to chtěl slíbit. Hladil její vlasy, mluvil na ni.

Jenže už nebylo na koho hovořit. Sedačka měla divnou barvu. Zčernalou. A ona se neprobouzela. Už nikdy se neprobudila. Ani když ji prudce otočil a sevřel v náručí. Ani když líbal její pořezaná zápěstí, ani když ji tiskl k hrudi, ani když řval pološílený nezměrnou bolestí, ani když se bez smyslů zhroutil vedle ní.

Kam a jak jít dál? Jak vydržet a doufat, že čas rány, když ne zahojí, tak alespoň zmírní? Těžko! Mnohokrát zatoužil odejít za ní. Bylo by to tak jednoduché, přišla by úleva a jeho rozdrásanou duši by naplnil mír.

Jenže Claudius byl vším možným, jen ne zbabělcem. A tak si sám pro sebe zvolil životní cestu plnou sebemrskácké trýzně. Snad naivně doufal, že mu nakonec bůh odpustí jeho strašlivou vinu. Bůh i ona, až se jednou sejdou tam, kde stále svítí slunce.

Od Ioniny smrti uběhly už více než dva měsíce. Bylo 28. prosince 2003 a čerstvě čtyřia dvacetiletý Claudius Drake se právě snažil vyrovnat se dvěma nepříjemnými fyzickými pocity najednou. Ostré ranní slunce pronikající vysokým oknem se opíralo přímo do jeho obličeje a páliho ho jak feferonka v krku.

Nesnáším tu debilní žhnoucí plazmatickou hvězdu, která neustále otravuje, kamkoliv se člověk jenom vrtne!

Na druhou stranu ho do otlačeného pravého kolena studila mramorová dlažba rozlehlé prostory přijímacího sálu ve vévodově kmenové sopečné pevnosti Domflamu. Přemýšlel, že by kolena vyměnil a obětoval tak svou druhou česku, jenže to by znamenalo se na okamžik vztyčit, což by momentálně raději neriskoval. V přítomnosti Jeho Milosti se prostě klečí, dokud on sám nedá pokyn ke změně. A to se prozatím nestalo.

Claudius zavrtával své oči do spár mezi dlaždicemi. Nechápal, proč je vévoda mučí tak dlouho. Na rozdíl od většiny ostatních Morsvirů nebyl nervózní ani zvědavý a moc dobře věděl, proč jsou dnes tady. Za týden prolétne kolem Země pravidelný lednový meteorický roj s názvem Kvadrantidy, jehož chce vévoda využít k něčemu velmi nehezkému.

„Vstaňte ti, kteří jste se před dvěma a půl roky účastnili napadení Angiru,“ rozezněl se přijímacím sálem vévodův zvucný tenor. Několik Morsvirů včetně Drakea se začalo pomalu sbírat do vztyčené polohy. Šlo jim to ztuha, nejen Drake bojoval s bolestivě otlačeným kolenem.

„Takže, pánové, svolal jsem vás sem dnes proto, abych vám připomněl váš tehdejší neúspěch. Ale žádné obavy, nechci se zabírat tím, co už bylo. Mám pro vás dokonce dobrou zprávu. Za necelý týden můžete své chyby napravit. Nadešel totiž správný čas dát si repete.“

Claudius si hořce pomyslel:

Idiot! Před dvěma a půl roky jsme neměli proti angirskému ochrannému kouzlu žádnou šanci. Poslal nás tam jako stádo na porážku! Že jsme neuspěli, nebyla naše, nýbrž TVOJE chyba. „Zařvalo“ tam tenkrát hodně dobrých morsvirských vojáků.

„Ostatní vstaňte!“ rozkázal vévoda a uvelebil se mezi kamennými tlapami stylizovaného lva, který mu sloužil jako trůn.

Už letmý pohled na něj musel vyvolat údiv i u zcela nezúčastněného člověka. Svým vzhledem nápadně připomínal antického boha. Snad až na ty dlouhé ohnivé rudé vlasy sem tam protkané černými prameny. Těmi se spíš podobal divokému nezkontrolovanému hřebci.

Posedlý vlastní dokonalostí a až hysterickou touhou po neomezené moci se zapsal nesmazatelným krvavým písmem do kroniky osudu celého magického světa. Impérium, jež postupně a velmi systematicky budoval, se stalo noční můrou všech, kteří si ve svých srdcích uchovali alespoň nejelementárnější víru v základní principy dobra a spravedlnosti.

Přestože vládl nepředstavitelnou magickou silou a ovládal kouzla, o nichž se obyčejným smrtelníkům mohlo jen zdát, sám by to nikdy nedokázal. K „odstraňování překážek“ mu sloužila jeho dokonale organizovaná armáda fanatických vrahů a zabijáků s názvem Morsvirové. A právě špička jeho armády se nyní pomalu zvedala do vzpřímené polohy.

„Budu k vám upřímný. Očekávám tentokrát, že se předvedete jako skutečná bojová elita. Vaše jednotky musí pracovat jako dobře promazané stroje. Vaše taktické schopnosti se stanou angirskou zkárou. A abych si byl jistý, že nedojde ani k sebemenšímu pochybení, zúčastním se této bitvy osobně. Druhého ledna se zde před branami Domflamu shromáždíte i se svými bojovníky. Na ochranu tady zůstanou Gaius, Cadmus a Triabilus se svými jednotkami, ovšem nepředpokládám, že byste se zde moc předřeli. Ostatní vyrazí v čele se mnou přesně ve dvě hodiny v noci 3. ledna směrem na jih k branám ‚posvátného‘ města Angiru! Povolte své kapitány, ať připraví muže k boji. Nyní vás Procrestus seznámí s plánem bitvy a s vašimi konkrétními pozicemi. Nějaké dotazy?“

„Vaše Milosti, prosím za odpuštění, ale před lety jsme v Angiru narazili na nějaká nepřekonatelná ochranná kouzla, se kterými jsme si nedokázali poradit, takže...“, ozval se jeden z hlavních velitelů Iustus Qwelldrix.

„Ano, vím,“ přerušil ho vévoda, „o ta se postarám já osobně tady společně s Claudiem! Bez obav, nyní budete mít vstup do Angiru zcela volný.“

Sálem se ozvalo obdivné zahučení. Ochranná kouzla Angiru byl skutečný pojem, o jehož pravdivosti se nikdo v magickém světě neodvažoval vůbec pochybovat. Vévoda se zvedl a zamířil do své pracovny za sálem.

„Claudie, pojď se mnou,“ zavolal přes rameno směrem k hnědovlasému kouzelníkovi.

Drake si to přirážoval až těsně k němu a společně pak zmizeli za těžkými jasanovými dveřmi.

„Jak se ti daří, příteli? Na poslední poradě v listopadu jsi nebyl, měl jsem o tebe trochu obav,“ otočil se na něj vévoda.

„Už dobře, Milosti. Potřeboval jsem jenom trochu času strávit onu smutnou rodinnou událost. Ale je to za mnou!“

Claudius věděl, že mu Jeho Milost věří. Vévodovo kruté srdce svému majiteli nikdy nevsvětlilo, co znamená někoho milovat, žít a dýchat jen pro něj. Láska byla pro vévodu pojmem zcela neznámým, cizím a ze své povýšenecké majestátnosti jím jen a pouze nadřazeně opovrhoval.

„To jsem rád. Věřím, že se brzy postaráš, aby tvá postel byla opět příjemně zahřátá, až se budeš vracet domů.“

„O tom nepochybujte, Milosti,“ zazubil se sebevědomě Claudius. „Už mám někoho ve svém zorném úhlu,“ lhal s tajemným úsměvem. Byla to jeho první dokonalá přetvářka z řady dalších, které se staly tak typickými pro jeho následující život.

„Připraven na náš boj?“ otázal se ho s přívětivým úsměvem vévoda z Erferuviollsu, vládce živlu ohně.

„Samozřejmě, pane. Nemůžu se dočkat. Docela se těším, jak se prokáže, že jsem měl s angirským štítem, oslabeným Kvadrantidami, a s druhým Serbetským kamenem pravdu.“

„Jsi sebevědomý, Claudie. Toho si vážím. Ale pamatuj si, kontroluj své ego. Aby ti jednou nepřerostlo přes hlavu!“

Drake se mlčky uklonil. Kam asi v tomto okamžiku ubíhaly jeho myšlenky?

♦ ♦ ♦

Když Claudius o pár hodin později sáhl po klice a prudce rozrazil dveře, ozvalo se nepřijemné zacinkání. Měl dojem, že mu zvonec, zavěšený u stropu tak, aby do něj otevírající se dveře vždycky narazily, spadne každou chvíli na hlavu. Podobný pocit nabyl už předtím při pohledu na nápis *Poštolkárna*, který byl vypálen do kusu dřeva ve tvaru ozdobného pergamenu a zcela nestabilně se houpal nad vchodem do budovy.

„Přejete si, pane?“ uculila se na něj malá buclatá rusovláska za přepážkou.

Ptáci řvali, jako kdyby je právě někdo kuchal zaživa. Claudius nechápal, jak někdo může dobrovolně přijmout práci v tak nelidském kraválu. Holt, strašák nezaměstnanosti dorazil i do řad členů magického světa!

„Poštolku!“ podal jí Drake na její „inteligentní“ otázku obdobně „inteligentní“ odpověď.

„A kam to bude?“ zašvitořila a hodila hrst zrní do nejbližší klece.

„Do Angiru!“ zazněla stručná odpověď.

„A tak, do Angiru! Musím se podívat, jestli se užto Berenika vrátila. Víte, mám jen jednu, co zná ten směr. Moc lidí do Angiru nepíše,“ poslední slova zamumlala jen jakoby pro sebe. Na okamžik zmizela za prachem ztěžklým závěsem nehezke hořčicové barvy. Když se opět vynořila, tvářila se jaksi slavnostně. Bylo jasné, že její „jedináček“ už sedí ve své kleci.

„No jo. Je zpátky.“

Claudius jí podal stočený svitek. Poštolkářka ho položila na levou misku vah, na pravou znalecky náhazela malá závažíčka, a když se misky vyrovnaly, vykvikla: „Takže to máme za dva argenty a sedm cupruntů. To víte, je to daleko!“

Mince dopadly na přepážku a jejich cinkot na okamžik umlčel nejbližší dravce.

„Chcete si to poslat sám nebo mám já?“ zazubila se na něj baculka.

„Přineste mi ji!“ zavrčel.

Chvíli stál s polovypelichanou poštolkou na ruce ve vypouštírňě. Byl to vlastně jakýsi balkón, na který se vstupovalo mírně nakloněnou rampou přímo od přepážky, přičemž bylo potřeba zdolat pouze lítací dveře.

Hleděl směrem k východu. Tam někde za dalekým obzorem se rozkládalo posvátné město Angir. To město, jež on sám vydal Erferuvollsově zkáze.

„Tak leť,“ zašeptal a pohnul levačkou. Berenika se od něj líně odlepila a netušíc, jak důležitý vzkaz nese, zamířila k tmavnoucímu východnímu nebi.

♦ ♦ ♦

Prudký pohyb ho probral. Cítil chlad a nastupující bolest. Adrenalin v jeho krvi byl už dávno v tahu a on zde zůstal sám, leže na zamrzlém angirském dvoře, pouze se svou novou kamarádkou. S obrovskou dírou v břiše, rozšklebenou jako huba nejodpornějšího klauna.

Věděl, že ho dostali. Věděl taky, že jeho nová známá si za chvíli zavolá svou vlastní kamarádku. Tu, co chodí vždy a všude s kosou. Neměl strach, vlastně si to celé tak nějak naplánoval. Jen by rád dopředu věděl, jestli se v pekle potká i s vévodou. Tolik, tolik si přál jeho smrt. V tuto chvíli měl ale ještě jednu větší touhu.

Kéž bych se směl alespoň na okamžik zastavit u nebeské brány a nahlédnout dovnitř. Třeba ji tam uvidím, třeba mi zamává, třeba se na mě naposledy usměje.

Jeho rty byly vlhké. Pohnul s nimi a do úst mu natekla nějaká tekutina. Na patře ucítil nasládlou pachutí vlastní krve. Vyjekl bolestí, když s ním znovu zakýval onen prudký pohyb. Jeho kamarádka, rána v břiše, citelně zaprotestovala. Něčí ruce ho nemilosrdně vlekly bůhvíkam.

„Další takový!“ zaburácel nad ním hluboký mužský hlas.

„Má to za sebou?“ otázal se ho druhý o něco vyšší baryton.

„Ještě ne, ale nevím, jestli se dožije vězeňské nemocnice, ta rána je strašlivá.“

„TOHO NE!“ ozval se vysoký silný hlas někde napravo od něj.

„Co?“

„Říkám, že toho ne!“ odpovědělo stvoření už docela blízko u něj.

„Na čí rozkaz?“ domáhal se odpovědi druhý muž.

„Na můj!“ zazněla rázná odpověď.

„Ty tady nemáš co rozkazovat. Pokud to nemáš posvěcené seshora, půjde tam, kam patří!“ zahučel temný bas prvního mučitele.

„Vinite, zavolej prosím velmistra. Je na rozsedlině pod katedrálou,“ požádal vysoký hlas.

Claudius ucítil, která se někdo opřel o tu stranu jeho těla, co byla ještě celkem pohromadě. Soustředil veškerou svou sílu do víček, aby se mu podařilo otevřít je. Ale bezúspěš-

ně. Ve své rozevřené dlani náhle zaregistroval nějaký chladný kus kovu. Něčí ruka mu stiskla prsty okolo předmětu a obtočila šňůrku okolo zápěstí.

Teplá dlaň se dotkla jeho pravého spánku. Měl pocit, že mu odhrnuje krví spleené vlasy z obličeje. Pak sjela na tvář a setřela z ní pramínky, které mu zalévaly oči, nos i ústa. Usadila se na jeho lícní kosti a zůstala tam. Hřála! Tak nádherně hřála! Byla to ženská ruka. Musela být! Tak jemná a něžná.

„Vydržte, pane. Nechci, abyste zemřel,“ zašeptaly něčí rty do ucha.

Blížkost tohoto životodárného tepla mu vlila trochu energie do žil. Chtěl se podívat, chtěl vědět, kdo a proč. Sílu na otevření očí v sobě však nenalezl. Přesto se jeho tělo slabě zachvělo.

„Pšť, zůstaňte v klidu.“

Zaznamenal pohyb dívčina těla. Asi se sehnula nad jeho ránou.

To mám ale hezká střeva, že jo?

Najednou bylo všude kolem daleko víc světla, jehož přítomnost vnímal i pod zavřenými víčky. Prudká bolest mu opět projela tělem a on se při ní obloukovitě prohnul. Ucítil nějakou látku, která se nemilosrdně zakousla do jeho útrobu v místě, kde se kdysi stýkal příčný břišní sval se šikmým a kde momentálně zela „vesmírná černá díra“.

Země se začala chvět pod dusotem něčích kroků.

„Ano?“ ozval se nad ním neznámý hluboký hlas.

„To jen ten, o němž jsme spolu mluvili,“ odvětila žena. Její ruka stále ještě spočívala na jeho lícní kosti.

„Jsi si jistá?“

„Jsem!“

„Odstup! Přesvědčím se.“

Hřející dlaň zmizela.

„Pane, otevřete oči, jestli můžete,“ vyzval ho nově příchozí.

Hm, to se ti lehko řekne! Tvoje vnitřnosti se nešklebí na svět a tobě se nevalí z těla litry krve!

Ale přece to dokázal. Rozlepil je. Jeho rozostřený zrak se okamžitě střetl se šedomodrou záplavou očí postaršího muže. Chvilí to vydržel. Cítil, že se mu ten člověk hrabe v mysli, a vlastně mu to vadilo, ale jeho víčkové svaly si dneska dělaly, co chtěly. Když je chtěl rozevřít, neposlouchaly ho. Když je chtěl zavřít, neposlouchaly ho zas. Po chvíli mu muž překryl oči dlaní a víčka se konečně umoudřila.

„Tak co, mám pravdu?“ zeptala se neznámá žena.

„Ano, máš. Je to on. Ale viděl jsem toho daleko víc,“ zamumlal rozpačitě kmet.

„Co jste viděl?“

„Roberte, sežeň lehátko a hlízu lichořeřišnice. A to krvácení se musí zastavit. Tohle jsi mu dala ty? Dobře, to by mohlo pomoci! Vinitus a Robert se o něho postarají. Ty teď musíš do Chrámu, NĚKDO tam na tebe čeká!“

„No, ale...“

„Na nic jsem se tě neptal! Pojd!“ zazněl nekompromisní rozkaz ze starcových úst.

Dunivé kroky se začaly vzdalovat. Claudius opět ucítil teplou měkkou dlaň na svém spánku. Jako by se s ním loučila.

Nechod' ještě! Je mi dobře, když jsi tady.

Dotyk však zmizel. Za okamžik s ním zase pohnuli. Asi ho přesunovali na ta zatracená nosítka. Nevěděl. Při prvním prudším pohybu ztratil vědomí nadobro.

Pomalu rozlepil víčka. Chvilí mu trvalo, než se mu podařilo zaostřit na tmavý bod nad sebou. Byla to drobná ozdobná fiála. Jak se mu zrak rozjasňoval, podchytil očima celou plochu křížové klenby gotického stropu. Pohnul hlavou a uviděl napravo od sebe malé okno ve tvaru lomeného oblouku.

Místnost působila dojmem nějaké klášterní kobky. Rozhlédl se kolem sebe. Ležel na úzké dřevěné posteli, vedle níž stál nízký noční stolek. Byly na něm rozloženy jakési lahvičky a flakonky s lektvary, nebo co to bylo, virgule, ochranné keltské talismany a spousta dalších drobností, včetně jeho vlastní hůlky. Meč ale neviděl.

V levém rohu naproti stálo na dřevěné skříňce umyvadlo, vedle něj se tyčil cínový džber. Pokusil se zvednout, ale když zatařil břišní svaly, prudká bolest mu napověděla, že to asi není dobrý nápad.

Kde to sakra jsem?

Celá komnata vypadala jako nemocniční pokoj. Zaujal ho provázek, který se táhl od malé dírky nade dveřmi a končil přivázaný k malému madlu ležícímu u jeho ruky. Namhatal ho a jen tak ze zvědavosti za něj zatahal. Za dveřmi se ozvalo příšerné zakrákorání, jako by někdo právě zaživa kuchal nějakého velkého ptáka.

Claudius se lekl a rychle odhodil madélko pryč. Ale bylo už pozdě. Brzy uslyšel, jak se k jeho komnatě zvenčí přibližují nějaké rychlé kroky. Dveře se otevřely a objevila se v nich drobná postarší žena ve světle zeleném hábitu s prazvláštním čepečkem na hlavě.

„Dobrý den, pane Drakeu. Tak jste se nám konečně probral! Ale že jste si dal načas!“ hlaholila zvesela, když brala jeho ruku do své a podle kapesních přesýpacích hodin mu měřila tep.

Kde to jsem, chtěl se jí zeptat, ale z jeho dlouho nepoužívaných ztuhlých úst se vydral jen jakýsi nesrozumitelný chrapot.

„Už je to dobré, jste mimo nebezpečí. Ale řeknu vám, takovou důuru jsem ještě neviděla! Klidně na vás mohli nahoře na univerzitě vyučovat anatomii,“ dobírala si ho.

Claudius sebou nervózně zavrtěl.

„No jo, mágmedici s vámi měli kupu práce, někdy mi musíte popovídat, jak jste k tomu přišel. Určitě nějaká neplecha, že? A ta vaše jizva! Vypadá jako zimní vločka nebo hvězda, když ji nakreslí dítě,“ plácala, když mu upravovala příkrývku. „Teď se ale zkuste napít.“

Vsunula paži mezi jeho rameno a polštář a pomalu mu pomohla se nadzvednout. Měl pocit, že se mu právě na břicho usadil trpaslík s malou pilkou a že intenzivně pracuje na rozšíření jeho hvězdícovité jizvy. Polkl pár doušek, které ho ve vyschlých ústech pálily jako oheň, a opět se sesunul na polštář.

„Odpočívajte, za hodinu bude vizita, váš ošetřující mágmedik vám řekne, co a jak,“ usmála se na něj ošetřovatelka, „a kdybyste něco potřeboval, zatahejte. Uslyšíme hlásiče a hned budeme u vás.“ Mrkla na něj, otočila se a byla ta tam.

Tak hlásič! Takže ten provázek vede asi k okasu nějakého opeřence. Hm, dobře vymyšleno.

Drakeův zrak utkvěl na skleničce na nočním stolku. Do prastarého pískovaného skla byl vyryt nápis ASKLEPION a pod ním menším písmem Wolftown. Byl v nemocnici ve svém domovském městě.

• • •

Už to bylo skoro čtrnáct dní, co se probral. Za tu dobu značně zesílil. Na posteli se dokázal posadit sám, rovněž se sám najedl. Ovšem s mluvením to nebylo nic moc. Ne, že by nemohl, nechtěl.

Mágmedikům dělala starost jeho melancholická až zádumčivá nálada a madam Žabková, jak se ona postarší ošetřovatelka jmenovala, na informace o původu jeho zranění čekala marně. Na okolí působil dojem, že se zlobí sám na sebe, že vůbec přežil, nebo ještě hůř, že je naštvaný na personál nemocnice, že si dovolil jej zachránit. A nebyli daleko od pravdy.

Claudius neměl absolutně žádný zájem setrvávat dále na tomto mizerném světě, kde, jak byl skálopevně přesvědčen, už pro něj není místo. Úkol, kvůli kterému přežil o více než dva měsíce Ioninu smrt, byl splněn a nyní nezbývalo nic.

„Máte tady návštěvu, pane Drakeu,“ oznámila mu madam Žabková jaksí tajemně jednou pozdě odpoledne.

Tak a už jsou tady!

Z novin se dávno dozvěděl, že se Angir ubránil. Angirští bojovníci, společně s ministerskými legiemi, jejichž členové se titulovali názvem šakalové, a útočnými jednotkami belležů, přímých potomků pradávných elfů, zlikvidovali pozice Morsvirů okolo domflamské pevnosti a zcela rozprášili vévodovu rozsáhlou armádu. Erferuviollsova vysněná Věčná říše se během jediné noci rozpadla jako domeček z karet. Většina jeho služebníků byla mrtvá nebo touto dobou už zavřená v pevnosti Nefastu na ostrově Man, situované docela blízko města Maughold. Toto město byste ale na mapách magického světa pochopitelně nenašli, neboť se nachází ve světě paralelním, jímž je svět nás, obyčejných lidí.

Na zbylé Morsviry pořádali oceloti, jak si s oblibou říkaly represivní složky Ministerstva kontroly, doslova hony připomínající nahánění býků během koridy.

I Claudius je očekával každým dnem. Neměl ale v úmyslu vydat se jim dobrovolně. Jediným švihnutím své hůlky byl připraven poslat sám sebe na druhou stranu řeky Styx.

Když mu madam Žabková oznámila, že za ním přišla návštěva, bleskurychle se narovnal, hrábl po hůlce a uschoval ji pod noviny s názvem *Magické rozhledy*, které se právě válely na jeho klíně.

Jenže k jeho nemalému úžasu se v otevřených dveřích nezjevily ministerské „gorily“ v černočerných uniformních hábitech, nýbrž postarší mírně nahrbený muž náležitě rozložitě postavy se silně prošeďivělými vlasy a velkým knírem. Na sobě měl dobře padnoucí tmavý oblek s pavučinovými motivy. Z ramenou mu splýval stylový síťovaný plášť s vysokým ozdobným límcem.

„Dobré odpoledne, Claudie,“ oslovil Drakea zvesela, „jestlipak si na mě pamatujete?“

Drake kývl současně na pozdrav a současně jako odpověď. Poznal ho okamžitě. Na profesora Viktora Suetonia Merita se rozhodně zapomenout nedalo. Na lyceu vyučoval předmět meziživelné přeměny. Claudius se někde doslechl, že nyní povýšil a stal se tam ředitelem.

Drake se zamračil.

Co mi chce? Že by ho poslali jako předvoj?

Meritus se usadil na židli blízko Claudiovy postele a vzdor kyselému pacientovu obličejí se na něj mile usmíval.

„Jak se vám daří? Doslechl jsem se, že jste byl vážně zraněn. Ale vidím, že jste se s tím popral statečně.“

„Můj zdravotní stav je obstojný a pro mě naprosto uspokojující,“ zavrčel Drake nevraživě a změřil si Merita podezíravým pohledem.

„Claudie, asi se divíte, proč jsem zde. Přišel jsem vás o něco požádat. Profesorka Ladanová, jistě si na ni také pamatujete, se vdala a hodlá se s manželem odstěhovat někam do jižního Laosu.“

Claudius nadzvedl obočí a v duchu se ušklíbl:

Ta stará rašple vážně někoho uhnala?

Meritus však pokračoval: „Tudíž mi bude zoufale scházet vyučující jedů a protijedů. Nevím, jestli jste slyšel, že nyní řídím wolftownské lyceum já. Neměl byste zájem vrátit se k nám?“

Drake na něj nevěřičně vytřeštil oči.

„Vy, vy mi nabízíte práci?“ vykotkal ze sebe a šokovaně se zahleděl do Meritových oříškových očí. Ředitel s úsměvem pokýval hlavou.

„Proč?“ splynulo Drakeovi z úst ztuhlých úžasem.

„Protože jste byl v jedech a protijedech velmi dobrý a já potřebuji...“

„Moment,“ přerušil ho Drake, „pane řediteli, je vám doufám jasné, že já nemám zrovna čistý trestní rejstřík!“

„Ano, toho jsem si vědom. Ale myslím, že by vám bylo na škole lépe než v pevnosti Nefastus na ostrově Man,“ objasnil mu ředitel zcela nepokrytě své povědomí o jeho „zamazaném“ trestním rejstříku.

Drake sraštil čelo a zádumčivě se zahleděl do záhybů své vlastní příkrývky.

„Claudie, časy se změnilly. My všichni nyní stojíme na počátku nových, snad klidnějších dní. Je to vhodná doba pro...“

„Konání dobrých skutků?“ skočil mu do řeči Drake jízlivým hlasem.

„Pro druhé šance, chtěl jsem říct.“

„Proč bych ji měl dostat zrovna já?“

„Možná si ji zasloužíte,“ zazněla prostá odpověď.

Claudius však neodpovídal.

„Víte, vybral jsem si vás také proto, že jsem se doslechl, že v současné době nemáte žádné rodinné...“, Meritus trochu rozpačitě polkl, „závazky.“

Drake prudce stiskl rty a provrtal ho mrazivě nenávisným pohledem. Jen připomínka jeho vdovství mu přivodila akutní příval vnitřní trýznivé bolesti.

„Říkám to proto, že hledám člověka, který by se mohl naprosto ponořit do práce pro školu. Další bláznivou ženskou, co jen kouká, jak uhnat chlapa místo toho, aby se věnovala svým kantorským povinnostem, už vážně nepotřebuji. Pokud by se vám třeba nechtělo, ať už z jakýchkoliv příčin, docházet z vašeho domova, mohl byste klidně bydlet nahoře na univerzitní koleji, domluvil bych to s rektorem Askarianem,“ lámal ho nenápadně Meritus.

Claudius měl náhle pocit, že ředitel docela okatě záleží na tom, aby tu práci přijal.

U svatě Kírké, proč?

„A když vaši nabídku nepřijmu, vydáte mě ocelotům?“ otázal se rychle Claudius.

Meritus se pousmál: „Pokud by bylo v knize vašeho osudu napsáno, že máte sedět po zbytek života v Nefastu, už byste tam jistě třásl řetězy. Ale jste zde, ležíte na pohodlné posteli, mágmedici i ošetřovatelky o vás pečují.“

Byla to pravda a Claudia nejednou napadlo, jak je možné, že se ocitl zrovna zde. Pamatoval si rozmluvu oněch tajemných angirských bytostí nad svým tělem, možná to s tím nějak souviselo.

Claudius se podíval zpříma Meritovi do očí: „Děkuji vám za nabídku, pane. Budu o ní přemýšlet.“

„Dobře. Dejte mi tak do týdne vědět. Jinak přeju brzké uzdravení a těším se snad na shledanou ve zdech naší kouzelnické střední školy.“

Kmet se postavil, srovnal si plášť a vydal se směrem ke dveřím.

„Pane řediteli,“ oslovil ho ještě Drake.

Meritus se na něj otočil.

„Co se stalo s vévodou? V novinách o něm nikde nic určitého nepíšou. Je mrtvý?“

„Ne, bohužel ne. Asi jsme poněkud podcenili jeho kouzelnické dovednosti. Angirové ho zajali, ale podařilo se mu uprchnout. Nejspíš někam do ciziny, ale kam přesně, to nikdo neví,“ pravil s povzdechem Meritus. Pak se obrátil a zavřel za sebou dveře.

♦ ♦ ♦

Otevřel skříňku a pomalu vytahoval minimum osobního majetku, který spolu s ním před necelými dvěma měsíci doputoval do Asklepionu. Chyběl pouze morsvirký meč a jeho osobní amulet, jinak tam bylo všechno: cestovní inkoustová sada, čítající drobný kalamář a pero, dýka s vykládanou rukojetí, letecký průkaz opravňující ho k řízení lehkých a středně těžkých košťat a pak ještě... Překvapeně nadzvedl obočí.

Vstoupil na chodbu a rozhlížel se, jestli se někde poblíž nepohybuje madam Žabková. Stála u otevřených dveříh jedné z komnat a živě se bavila s někým uvnitř. Asi také s pacientem. Došel k ní a podal jí kus látky a v něm zabalený zlatý předmět ve tvaru spojených, zřejmě andělských křídel.

„Madam Žabková, tohle bylo v mé skříňce, ale není to moje,“ při těch slovech kysele svrátil obličej.

„Vážně ne? No, ale tento šátek přišel spolu s vámi. Měl jste ho přitisklý na ránu a pod ním léčivou hlízu lichořeřišnice. Myslím, že dost pomohl tomu, abyste nevykrvácel. Vy-

čistili jsme ho spolu s vaším oděvem. Měl byste si ho nechat jako talisman. A andělský amulet jste měl zavěšený na zápěstí. Musí být váš, cí by byl?“

Claudius se zadíval na úhledně složený kus černé, šedými listy zdobené látky a drobný zlatý předmět. Pak jen pokrčil rameny a zastrčil ho i s šátkem do pláště. V komnatě sebral ze skříňky věci, vyprázdnil rovněž noční stolek, v němž měl schovanou hůlku a objemný zápisník v tmavě modré kožené vazbě, a pak znovu vyšel ze dveří ven. Tentokrát už naposledy.

„Sbohem,“ zavrčel, když opět procházel kolem madam Žabkové, která ještě pořád stála mezi dveřmi.

„Ať se vám daří, pane Drakeu,“ zavolala za ním své upřímně míněné přání, jež se však už pouze odrazilo od jeho zad.

Byl právě konec února, venku hustě sněžilo. Přitáhl si plášť těsně k tělu, chvíli jen tak stál a koukal do rozprskávajících se vložek. Bojoval s myšlenkou, že by se měl možná vydat směrem ke svému bytu na Ozvěnovém náměstí.

Od chvíle, kdy jsem tam před čtyřmi měsíci našel svou mrtvou ženu, jsem tam ještě nebyl. Neměl bych... ? Ne, ještě ne! Ještě nemůžu!

Stiskl rty a otočil se doleva, kde se vysoko nad městem na obrovském skalním převisu tyčila univerzitní pevnost. Byl rektorem očekáván.

AFRICKÁ SAVANA

Na stole v kabinetu věcné magie na Univerzitě Medey kolchidské ve Wolftownu se v pátek 10. ledna 2014 objevil srolovaný kus čistě bílého pergamentu. Když ho pan docent Drake rozbalil, stálo tam prosté:

Porada pro vyučující Fakult živelné a věcné magie dnes o půl čtvrté odpoledne v zasedací místnosti Fakulty živelné magie. Prosím, dostavte se všichni.

Rektor B. C. Triblliani

Drake zkřivil obličej v nelibém úšklebku.

Co tak narychlo?

Porady byly vždy naplánovány několik dní dopředu, aby si na ně všichni vyučující udělali dostatek času. Claudius se zamyšleně opřel o opěradlo koženého ušáku, do nějž byl právě příjemně zabořen.

Že by něco vážného?

Nechtělo se mu tam, plánoval si, že se konečně po několika dnech podívá domů a zjistí, jestli mu jeho vybydlený byt už úplně nezamrzl. Před třemi dny musel přespát ve své komnatě na učitelské koleji Fakulty věcné magie, protože měl ve středu vyměněný

ranní dozor na studentské koleji. Především zase vyráběl jakýsi protijed pro fretkomys děkanky Fakulty zvířecí magie, slečny profesorky Olmertové, která si při prozkoumávání spíše spletla vitriol s vodou, a včera v noci se zas musel otravovat pro změnu na dozoru nočním.

Ovšem jeho vize o klidně stráveném večeru se sklenkou dobře uleželé skotské v ruce jedné a *Pojednáním o prazvláštních účincích černých polodrahokamů na duševní zdraví* od profesora Fabricia Sjöholma, rektora Morganina vysokého učení kouzelnického ve městě Modrá Blanka, v ruce druhé, se nyní zcela rozpadla. Jen pro informaci, Morganina univerzita se nacházela v blízkosti nesrovnatelně menšího městečka obyčejných lidí Mörbylång na švédském ostrově Öland.

Claudius zhnuseně protočil panenky.

Zase budu muset sedět tady a poslouchat toho protivného staříka, a ještě se přitom tvářit bůhvíjak zaujatě. No, třeba to bude rychle za námi a já se přece jenom budu moci zabořit do svého křesla.

V zasedačce to hučelo. Dorazil mezi posledními, ale rektor zde ještě nebyl. Vyučující usedali k dlouhému stolu, někteří se mezi sebou bavili, jiní dokonce ještě svačili.

Zasedací místnost patřila mezi menší prostory wolftownské univerzitní pevnosti a krom již zmiňovaného stolu se v ní daly nalézt police s nejrůznějšími předměty do výuky. Táhle z kouta na všechny mrkala hlava popravené Matyldy z Grunwaldu, známé čarodějnické prostopášnice žijící v 2. polovině 15. století kdesi v severním Německu. Proč byla vystavena zrovna tady, nikdo nevěděl. Pod ní v pravidelném rytmu vybuchovalo několik miniaturních sopek, po jejichž svazích se valila vroucí láva. O poličku níže nebylo vůbec nic, protože kapesní vydání tornáda všechny předměty už dávno odhodilo bokem. O poschodí výš, přímo nad sopkami, se sem a tam převalovala vodní vlna se zpěněnými okraji. Úplně nahoře byly vystaveny naprosto „běžné“ kouzelnické rekvizity, jako třeba pochodující runové kameny, dračí lebka s umělou zubní náhradou, několik upadlých hadů z Meduziny hlavy, mimochodem ještě stále odporne syčících, nějaké flakonky se zcela „neškodnými“ smrtícími lektvary a podobně.

S políčkami svírala pravý úhel umělecky vyřezávaná knihovna, opatřená speciálními zabezpečovacími kouzly, ze kterých stojí jednoznačně za zmínku kouzlo vykloubovací. To si hravě poradilo se zápěstními klouby těch nenechavců, jimž tyto prastaré bichle plné super nebezpečných kouzel rozhodně nebyly určeny. Nutno podotknout, že do univerzitního Špitálu sem tam nějaký kantor s vykloubeným zápěstím skutečně přichvátal, jelikož sahat na pojednání, řekněme o epidemiologických kletbách, se kupříkladu vyučujícímu Fakulty bílé magie vážně nemuselo vyplatit.

Ovšem nejnebezpečnějším typem literatury, zde pečlivě uschované, byly jednoznačně časopisy a noviny importované z paralelního světa obyčejných lidí. Ono taky, koho by při četbě super inteligentních výroků některých politických pohlavárů či celebrit na místě „nekleplo“? A nejhorsí na tom všem bylo, že proti tomuto typu nitroataku neexistovala pražádná obrana, jak ve světě obyčejných lidí, tak také ve světě magickém.

Dnes však bylo standardní vybavení zasedačky zpestřeno jakousi zřejmě kulatou věcí zakrytou bílým šátkem, která se vznášela ve vzduchu v rohu místnosti. Zvědavá, rádobý vědma, doktorka Pythiová se pod něj snažila nakouknout, ale když na ni docent Eusebius Chung-wang z Fakulty živelné magie nespokojeně zabručel, raději toho nechala.

Drake se otráveně sesunul na jednu ze židlí napravo od čela stolu, u něhož vždy sedával děkan fakulty. Vedle ní zela prázdnotou ještě jedna, ale představa, že by musel poslouchat celou dobu chrchlání staříckého profesora Thrusha, jej zhnusila natolik, že dal raději přednost blízkému setkání s docentkou Theodorou Pervigilovou, usazenou po jeho levici.

Ti dva se moc nemuseli. Ona tak prvoplánovitě spravedlivá, on bývalý krvelačný Morsvir mezi sebou vedli tichou válku ve smyslu věčného boje dobra a zla na tomto světě. Vlastně ji neměl rád už během svých vlastních studií na wolftownském středoškolském lyceu. Byla přísná, striktně systematická a nekompromisně neústupná v požadavcích na dodržování všech školních řádů a předpisů. To ano! Ovšem způsoby, jakými si vynucovala u studentů absolutní poslušnost, by se daly směle označit za středověké. Z její naivní víry ve vychovatelnost kohokoliv se Drakeovi zvedal žaludek. Nebylo v ní nic záhadného, tajemného a už vůbec nic zkaženého. Navíc byla asi tak o tisíc let starší než on, tak co s ní?

Před sedmi lety se tehdejší rektor wolftownské univerzity Iuvenilius Askarian po letecké nehodě, při níž se jeho „nadupané“ turbokoště nečekaně srazilo s poněkud přerostlým hipogryfem, velmi nečekaně odebral do kouzelnického nebe. Tehdy se Theodora Pervigilová vydala společně se sirem Viktorem Suetoniem Meritem ze středoškolské lyceijní nížiny vzhůru k univerzitním výšinám. Obrazně i doslova, neboť Univerzita Medey kolchidské ve Wolftownu se tyčila nad městem v takové výšce, že i orlí se museli pečlivě rozmyslet, pokud zatoužili pokochat se pohledem na dychtivé vysokoškoláky, jestli se jim chce namáhat své perutě natolik drastickým způsobem. Ke Claudiově velkému překvapení při svém strmém kariérním výstupu přibrali Meritus s Pervigilovou snad omylem i jeho.

Dodnes si pamatoval pobavený výraz Meritovy tváře, když se ho ještě jako ředitel lycea jednoho březnového rána roku 2007 přišel zeptat, jestli by neměl zájem následovat ho na univerzitu, kde byl právě novým rektorem Tribllianim jmenován děkanem Fakulty živelné magie. Drakeova reakce na tuto otázku byla tak nezvykle spontánní, že Meritus

své mimické svaly prostě neovládl. Jak taky jinak reagovat na větu: „No, to si ze mě snad děláte pr...“ zbytek slova už naštěstí uvízl Claudiovi v šokem staženém hrdle.

A jelikož ho Meritus po následujících čtrnáct dní neustále ujišťoval, že si z něj skutečně onu část lidského těla nedělá, kývl rozpačitě tehdy ještě doktor Claudius Drake na neuvěřitelnou nabídku a částečně se tak zbavil nenáviděné práce s kouzelnickým potěrem, jak rád označoval studenty wolftownského středoškolského lycea.

Claudius opřel své špičaté lokty o desku stolu a podepřel si prsty pravé ruky bradu. Přestože mu bylo sotva čtyřiatřicet, vypadal minimálně o deset let starší. Jeho čelo brázdilo několik hlubokých vrásek, pokleslá víčka se nořila pod vystouplé nadočnicové oblouky porostlé hustým, totálně chaotickým tmavým obočím. Pravé obočí bylo navíc proseknuto výraznou jizvou, táhnoucí se podél oka až téměř k lícni kosti. Památka to na mladá divoká léta. Bledá barva jeho obličeje dokonale kontrastovala se světle hnědýma očima, které nápadně připomínaly hnědou variantu drahokamu s názvem topaz.

Snad jediné ty oči by studentky označily za přitažlivé, ovšem to by v nich musela být alespoň malá jiskřička života. Jenže nebyla. Byly stejně chladné a odlišštěné jako onen zmiňovaný drahokam.

I jeho nosní přepážka nesla jasné stopy několika ran, jež ji v minulosti mnohokrát zasáhly. Drakeův několikrát přelomený nos byl hrbolatý a křivý jako výpověď Morsvira pod přísahou. Pod ním se daly jen tušit úzké nevýrazné rty, vždy bledé a přísně stažené. Jeho kaštanově hnědé vlasy prapodivného střihu se lehce vlnily a byly zakončeny prstýnký v místě lopatek. Většinou je nechával rozpuštěné, pouze v laboratoři je stahoval do ledabylého, nikdy neupraveného ohonu.

Když pan docent procházel chodbami, vypadalo to, že se jimi valí přerostlý trojúhelník. Jeho široká rozložitá ramena byla v ostrém kontrastu se štíhlým tělem a doslova vyčrtlými nohama. Skutečně působil dojmem, jako by se směrem dolů jen a jen zužoval. Ne, Claudius Drake vážně nepatřil mezi přitažlivou část mužské populace. A přesto se kdysi našla dívka, již připadal hezký. Právě ona v něm dokázala rozpoznat krásu, která není obrazem těla, nýbrž duše. Ta, do níž se zamiloval. Ta, která tady už ale nebyla.

Do místnosti vplul staříčkový rektor Bellus Curio Triblliani, následován svým dávným přítelem, nyní už prorektorem sirem Viktorem Suetoniem Meritem. Při pohledu na toto učitelské panoptikum se rektorovi rozzářil na vráscité tváři široký úsměv. Pomalu se došoural do čela stolu a chvíli počkal, až všichni zaznamenali jeho přítomnost a důležitě ztichli.

„Dobré odpoledne, milí kolegové a drahé kolegyně, vítám vás dnes v tak hojném počtu. Jsem rád, že jste tady. Hned na začátku vás chci ujistit, že dnešní porada nebude

dlouhá a nikterak se netýká právě probíhajícího experimentálního ministerského testování kouzelnické způsobilosti univerzitních vyučujících. To abyste mi hned na začátku neutekli.“

Claudius si mírně oddechl a začal horečně vzpomínat, na které straně ve svém *Pojednání* vlastně skončil. Měl totiž hloupý nešvar nepoužívat záložky do knih.

„Nyní bych rád předal slovo panu prorektorovi siru Meritovi,“ podotkl ještě Tribliani a svalil se do křesla v do rohu místnosti.

„Dobrý den, dámy a pánové. Abych vám tedy vysvětlil, proč pan rektor narychlo svolal tuto poradu. Dnes jsme konečně obdrželi informaci, na niž jsme docela dlouho čekali. Jedná se o jisté potvrzení. Určitě jste, nebo alespoň většina z vás, slyšeli o Angiru.“

Někteří z přítomných souhlasně zamručeli. I Claudius o tom místě slyšel, vlastně víc, než jen slyšel. Kdysi dávno se tam byl dokonce dvakrát podívat, bohužel jej z jakési nevysvětlitelné zatvřelosti nechtěli dobrovolně pustit přes hlavní bránu. Asi tenkrát neměli pochopení pro jeho přílišné máchání kouzelnou hůlkou, později mečem a v prvním případě vypouštění několika zcela „nevinných“ smrtících kleteb.

„Potvrzení, o němž jsem prve hovořil, pochází od samotného velmistra Bílého řádu pana Maxima Tiberia Vinstela, který sídlí právě v Angiru. Ministerstvo tělesné a duševní harmonie udělilo několika místním studentům výjimku a umožnilo jim, aby své magisterské zkoušky vykonali místo na samotném ministerstvu zde na naší univerzitě. Jedná se o mimořádnou příležitost seznámit se se světem obestřeným mnoha tajemstvími a snad i záhadami. Tedy, už toto pondělí k nám do školy nastoupí pět relativně mladých lidí. Během prvního semestru se budou účastnit vyučování některých z vás a vykonávat tak svou praxi. Posléze si zvolí svého vedoucího učitele, jemuž budou v jeho hodinách asistovat. Detaily ještě přesně neznám, ale to se dořeší později.“

Meritus na okamžik přerušil svůj monolog, aby se napil. Drake protočil otráveně panenky a natáhl před sebe pod stolem své dlouhé kostnaté nohy.

Bože, letošní zimní semestr bude zřejmě nechutně otravný!

„Netušil jsem, že budeme mít nové praktikanty, a už vůbec ne, že budeme organizovat extra státnice,“ zašeptal magistr Tadius Harswer, sedící po Claudiově pravici, docentce Pervigilové, která se však nacházela po Drakeově levici. Šuškáni obou kantorů v jeho přísně osobním prostoru mu evidentně nebylo nijak zvlášť příjemné, mračil se jako drak po nechtěné sprše.

„Ano, Viktor mi teprve včera sdělil, že byli přijati na konci minulého kalendářního roku. Nebyla jsem v komisi. Vy ano, Claudie?“ otočila na něj svůj přísný obličej Pervigilová.

„Ne,“ zavrčel Drake, jenž toho měl právě tak akorát dost.

„Myslím, že s tím dělali zbytečné tajnosti,“ podotkl magistr Harswer.

Všichni se znovu se zájmem zaposlouchali do sametového hlasu sira Merita. Tedy všichni kromě Drakea, vzpamatovávajícího se z příliš osobního kontaktu se svými univerzitními kolegy.

„Takže,“ pokračoval prorektor, „jelikož je to dosti narychlo, říkal jsem si, že by bylo vhodné seznámit vás s bytostmi, které nás navštíví. Angriští studenti a studentky, říkáme jim štítonoši, byli tak laskaví, že pro nás o sobě natočili takový malý medailonek. A jelikož nám byl doručen právě dnes, můžeme se na něj společně podívat. Ovšem příznávám, že já už trochu nakoukl.“

Sir Meritus přistoupil ke vznášejícímu se předmětu a stáhl z něj šátek. Objevila se zářící koule, prorektor na ni namířil svou hůlku a zašeptal jakési zaklínadlo. Koule se začala zvětšovat a zvedat ke stropu, až nabyla průměru zhruba dvou metrů. V tom okamžiku se z ní ozvala zvláštní mystická hudba.

Jako ptáci měli nyní všichni vyučující možnost pozorovat seshora bělostné mramorové věže velkolepého hradu, jenž jako by vyrůstal z obrovského skalního masivu, dále nádvoří zdobená bezpočtem soch, kašen a vodotrysků. Viděli mohutný vodopád, klikatící se v umělých korytech mezi věžemi a k nim přimknutými budovami, rozkvetlé zahrady s košatými stromy a se záhony roztodivných květín, vkusně upravenými do všelijakých tvarů a obrazců.

Cesta je poté vedla k bráně rozsáhlého paláce tyčícího se na samotném vrcholku převisu přímo uprostřed skalní hrany, přes kterou přepadala mohutná řeka, aby se vzápětí zřítila do hlubin pod sebou a posléze byla zachycena již zmiňovanými obrovskými koryty. Pták pak proletěl zvláštními dveřmi ve tvaru velkých křídel, bělostnou chodbou vzhůru po mramorovém schodišti až do veliké síně s vysoko umístěnými krásnými okenními rozetami. Strop s pozdně gotickou hvězdicovou klenbou podíraly mohutné sloupky zakončené iónskými hlavicemi. Claudia ihned napadlo, že se jedná o velmi zvláštní, absolutně nehistorickou architektonickou všehochoť.

Vše ale působilo nezvykle lehkým až odhmotněným dojmem. V čele místnosti seděl na vyvýšeném místě charismatický muž v letech s hladce oholenou tváří. Jeho dlouhé šedobílé vlasy mu splyvaly volně po ramenou. Ve tváři zbrzděné mnoha hlubokými vráskami měl vážný výraz. Za jeho křeslem stály dvě ženy, jedna ve zlaté, druhá ve stříbrné říze. Do tváří jim ale vidět nebylo, neboť obě měly skloněné hlavy. Nalevo i napravo od vážného starce sedělo vždy jedenáct mužů a žen v zářivě bílých rízách, které působily jako stejno kroje. Na schodech vedoucích k vyvýšenému prostoru byli usazeni další obyvatelé Angiru. Vesměs se jednalo o poměrně mladé lidi nebo tak alespoň působili.

Pták, jehož očima univerzitní vyučující výjev právě pozorovali, pomalu přilétal blíž, a umožnil tak kantorům detailnější pohled na velkou skupinu na schodech. Už na první pohled bylo jasné, že tyto bytosti asi nejsou z tohoto světa. Byli značně rozdílní, ale jedno měli společné. Byli krásní. Všichni, ženy i muži. Seděli rovně jako svíčky, postavy na okrajích se podepíraly o levé ruce, pokud seděly nalevo, a o pravé ruce, pokud seděly napravo.

Postupně začal medailonek představovat jednotlivé vybrané zřejmě studenty. Před ušasými vyučujícími se objevila překrásná tvář hnědovlasé ženy s modrými očima. Měla dozadu sčesané vlasy zdobené na boku živými neznámými květinami. Její obraz se prolнул s pohledným svalnatým tmavovlasým mužem, jehož ramena obtočel celkem roztomilý bazilišek. Kolem dívky s bílými vlasy, protkávanými mušlemi a ptačím peřím, poletovali kolibříci. Nato zahlédli vyučující blondatého krasavce s krátkým mečem na prsou. Pak se zjevila rozkošná Asiatka se třemi červenými velkými gerberami ve vlasech, které právě přinášeli pestrobarevní motýli diamantový náhrdelník. Její obraz byl vystřídán černovlasou kráskou na houpačce. Oči jí zářily jako dva safíry a ona se usmívala.

Claudia v tu chvíli bolestně bodlo u srdce. Na mysli mu okamžitě vytanula vzpomínka na uhlové vlasy a modré oči jeho Iony. Zřejmě pod vlivem okouzující hudby a celkově nevídané atmosféry, jež se nyní rozhostila v zasedací místnosti, vykouznil jeho mozek fantastickou představu.

Angir je vlastně nebe a ona bytost je skutečně Iona, která se po smrti změnila v anděla a shlíží na mě ve své nadrozměrné kráse a nevinnosti.

Jen jakoby zpovzdálí vnímal v lehké růžové říze oblečenou blondatou ženu, tisknoucí k srdci lyru, za níž červánky vytvořily čarokrásnou podívanou. Vystřídala ji rozkošný asijský mladík sedící na skále nad hlubokou ohnivou propastí. Vzápětí bylo vidět další kouzelnou černovlásku v obrovských květovaných šatech s lukem a toulcem se šípy v rukou. Nato se zjevil spanilý tmavovlasý princ, letící na krásném černém pegasovi, poté roztomilá mulatka vynořující se z jezera uprostřed rozkvetlých leknínů a další a další.

Náhle se Drakeovi, který se ještě stále kochal myšlenkou na angirské nebe a Ionu jako anděla, rozšířily panenky v očích úžasem. Představa božské černovlásky rázem zmizela a místo ní zaplavila jeho mysl úplně jiná vize. Pták pozorovatel se nyní zaměřil na obě ženy stojící za kreslem bělovlasého kmeta a doletěl k nim velmi blízko. Žena ve zlaté říze pozvedla hlavu a zpríma se zahleděla na oněmělé kantory. Blondaté husté prameny jejích zářících vlasů padaly jako provazce blahodárného deště po skráních a točily se na jejích bělostných ramenou. Měla divoké zelenožluté oči. A vtom se v těch překrásných planoucích kotoučích zjevily výjevy z africké savany, lev s otevřenou tlamou, divoce řvoucí do volného prostoru, gazela prchající před gepardem, řítícím se za ní jako blesk, volavky rozletávající se po nebi, jež zkrvavělo v záři zapadajícího slunce.

Claudius mimoděk zalpal po dechu. Její tvář byla stejně jako všechny ostatní dnes představené obličejy velice krásná, ale z této vyzářovalo něco tak, tak ... Nedokázal to popsat. Měl náhle zvláštní pocit, že hledí na něco známého, na něco, co už kdysi viděl, co ho zasáhlo velmi, velmi dávno. Pak se její obraz prolнул s podobiznou dalšího nadpozemsky překrásného stvoření stojícího po její levici, ale to už se Claudius vrátil do reality. Ihned zaznamenal, že se vedle něj docentka Pervigilová nějak příliš prudce narovнала.

„To byla Cay? Bože, ta vyrostla!“ uniklo jí z otevřených rtů směrem k prorektorovi. Ten jen kývl a přiložil prst k ústům. Výjevy za pár okamžiků skončily, koule pohasla, zmenšila se a sir Meritus přes ni opět přehodil šátek.

„Šikovná věcička, taky bychom si měli něco takového pořídit.“ Pak se rozhlédl po ztichlých kantorech. „Užili jste si to? Musím říct, že já při prvním zhlédnutí rozhodně ano.“

Zasedáčkou se rozlehlo odlehčené zahučení. Jako by jeho slova rozřízla napjatou atmosféru, která se všem vlila do žil při zhlédnutí tohoto nadpozemského medailonku. I Claudius se konečně uvolnil.

„Takže, k věci. Naši univerzitu v pondělí navštíví pět těchto, řekněme, bytostí. Tři muži a dvě ženy. Ke studiu byli zařazeni do Fakult věčné a živelné magie. Jsou to zbožní, milí a velmi přátelští lidé. Neužívají nám běžně dostupná kouzla, například vírový transfer, k tomu mají své pegasy, zato ale ovládají složitou smyslovou magii, které zase moc nerozumíme my. Své emoce vyjadřují pomocí různých uměleckých činností, hlavně zpěvem a tancem. Připravte se tedy, že budeme zřejmě smetení mohutným náporům kultury. Pro jejich potřeby bude v přízemí učitelské koleje Fakulty věčné magie, v bývalé učebně levitace, zřízena něco jako zkušebna, kde budou mít své hudební nástroje a kdesi cosi, a také bude sloužit jako jejich společenská místnost.“

Claudius sebou nespokojeně trhl.

No to snad ne! To je hned vedle mé komnaty! To si jako Meritus myslí, že budu dobrovolně snášet nějaký pitomý jelek?!

„Každý z nich bude mít svou vlastní komnatu,“ pokračoval prorektor, „už jsem zadal pokyny, aby byly uvolněny apartmány ve druhém patře studentské koleje, jež patří pod správu Fakulty věčné magie. Pro ustájení jejich pegasů bude soužití sklad velkých okultních předmětů vedle levé čtyřboké věže poblíž Ukvičené fontány. Doufám, že je nebude plašit. Rád bych tedy požádal vyučující Fakulty věčné magie, kterých se to týká především, aby si zítra rozebrali jim náležející předměty a přemístili je do svých pracoven nebo kam uznáte za vhodné. Klidně tím můžete zaměstnat studenty, ale v pondělí musí být budova připravena pro pět mohutných okřídlených hřebců a klisen. Věřím, že díky tomu si tam už NIKDY nenakopnu palec o upíří rakev jako loni v létě! Starostí a péčí o tyto vzácné tvory jsem pověřil našeho hlavního štolbu pana Kolera. Ovšem jak znám vztah

štítonošů ke svým čtyřnohým miláčkům, budou v konírně častěji než ve svých komnatách.“ Prorektor se znovu odmlčel. Vypadalo to, jako by nad něčím přemýšlel.

„Říkal jsem už, že jsou to milí a přátelští lidé?“ optal se kantorů.

„Ano, Viktore,“ odvětila pohotově profesorka Simonová.

„Aha, no to samozřejmě platí, ale... Nevím přesně, které angirské muže k nám velmi str pošle, ale rozhodně vím, kdo budou obě štítonošky.“

Docentka Pervigilová vedle Claudia sebou zase nějak nervózně zavrtěla a provrtala sira Merita zděšeným pohledem.

„Jedná o slečnu Cairu a její starší sestru...“, nedopověděl, protože Pervigilová prudce vyskočila ze svého místa.

„Viktore, to nemyslíš vážně, nemůžeš ji sem přivést!“ vykřikla.

„Klid, Theodoro! Víím, co dělám! Pohovoříme si o tom později. Á propos, to mi připomíná, rád bych požádal kolegy, kteří měli co do činění s wolftownským lyceem před sedmnácti lety, aby zde ještě posečkali, až skončí naše porada.“

Drakeovi v tu ránu záúpělo v hlavě:

Co? Já chci domů!

„Abych to tedy dopověděl. Jedna z oněch štítonošek se poněkud vymyká běžné představě o dobrých a pokorných bytostech, jakou jste si jistě zhlédnutím medailonku vsugerovali. Ne, ona není zlá, naopak má velké srdce plné lásky a touhy pomáhat potřebným, ale její chování je poněkud nekonvenční. Už od dětství ji dělalo potíže respektovat řády a také autority. Práce s ní nebude jednoduchá, bude potřeba značné trpělivosti a pevné výdrže.“

Náhle se Meritus zprudka zadíval na Claudia, který sebou pod tlakem starcových očí nepokojně trhl.

„Rád bych vás poprosil o jistou míru shovívavosti vůči této vzácné překrásné bytosti. Má za sebou velmi nehezskou minulost a jak se obávám, před sebou i obdobně nehezskou budoucnost,“ poslední slova pronášel Meritus jaksi zamyšleně jakoby sám k sobě. „Takže, to je vše, co jsem vám dnes chtěl. Jménem pana rektora vám děkuji ještě jednou, že jste si ve svém jistě nabitém odpoledním programu našli čas. Přeji vám hezký zbytek dne a poprosím vážené kolegy z doby před sedmnácti lety, aby ještě chvíli posečkali.“

Bylo nutné rozloučit se i za rektora, neboť ten zřejmě znaven náročným sledováním medailonku pochrupkával opřený o opěradlo starožitného křesla v rohu místnosti. Profesori a ostatní vyučující se začali líně zvedat, loučit se navzájem mezi sebou a kývat na sira Merita. Kentaur Spedius Toner, kastelán hradu, jemně probudil staříčkého Tribllianiho, který se s nesouhlasným mlaskáním těžce zvedl a odkráčel dospat se na rektorát. Zasedačka se postupně vyprázdnila, zůstalo zde jen pět osob. Mezi nimi i Drake.

Sotva se za posledním z odcházejících zavřely dveře, vyhrkla ze sebe Theodora: „U svatě Kirké, co tě to napadlo, Viktore! Uvědomuješ si, jak je nebezpečné přivést ji sem? Nikdy ji nezvládneme!“

„Mýlíš se. Velmi se změnila, v Angiru s ní udělali zázraky.“

„Nevěřím! Vůbec nechápu, jak mohla v Angiru vystudovat. Byla tak divoká, nezkrotná, nebezpečná! Jen si vzpomeň na náš menzovní sál a jeho ubohá vitrážová okna!“

„Zadrž! Theodoro, uklidni se, nemyslíš si, že si zaslouží naši pomoc? Nebo tedy hlavně moji, vždyť sama víš, co jsem zavinil.“

No, paní docentka Pervigilová to asi věděla, na rozdíl od zbývajících tří přítomných, kteří nechápavě hleděli na oba diskutující.

„Vy ostatní si také jistě...“ Sir Meritus náhle vytřeštil oči na Drakea. Ten překvapen prorektorovým neočekávaným pohledem svaštil obočí a lehce posunul hlavu dozadu.

„Claudie? Co tady ještě děláte?“ vyklouzlo prorektorovi z úst a znělo to dosti nazlobeně. Všichni se na docenta Drakea prudce otočili.

„No, říkal jste přece, že mají zůstat ti, kdo na lyceu působili před sedmnácti lety,“ vyrazil ze sebe na svou obranu.

„Aha, jejdá, tak to se moc omlouvám, myslel jsem vyučující. Vy jste byl v té době pouze studentem. Není nutné, abyste se zde zdržoval,“ vyzval ho sir Meritus zdvořile k okamžitému odchodu. Claudius se vztyčil a urychleně bez pozdravu zmizel.

• • •

Univerzita Medey kolchidské ve Wolftownu patřila mezi ty vysoké kouzelnické školy, které by se daly označit jako komorní, nikoliv však bezvýznamné. Po celém světě jich bylo dvanáct, z nichž se tři specializovaly na zcela konkrétní oblast kouzelnického umění. Například v Institutu Kirké aialské kdesi na Ukrajině vzdělávali budoucí media, jež měla za úkol navazovat spojení se světem mrtvých. Univerzita ve Wolftownu byla tvořena pěti fakultami: Fakultou bílé magie, Fakultou černé magie, Fakultou živelné magie, Fakultou zvířecí magie a Fakultou věčné magie. Rozsáhlejší vysokoškolské instituce magického světa, jako například již zmiňované Morganino vysoké učení kouzelnické, se mohly navíc pyšnit Fakultami démonní magie, niterní magie a iluzorní magie.

Srdce wolftownské univerzity se nacházelo v rozsáhlé hradní pevnosti tyčící se vysoko nad menším provinciálním městem s názvem, jakým jiným než Wolftown. Hrad i město byly založeny v polovině 12. století Jeho Jasností Hadrianem Wolfem z Dreadbarr, jenž pocházel z jednoho z nejvýznamnějších kouzelnických rodů v tehdejší Evropě.

Tato šlechta, původem z Anglie, která zdejší území v minulosti ovládla, nepovažovala za nutné měnit místní zeměpisné názvy. Ovšem hrad i městečko si pochopitelně pojmenovala po svém. Proto se nad řekou Žbluňkavkou, vysoko nad vrcholky stromů Magického hvozdu, naproti skalnímu solitéru s názvem Ostrozub, tyčil hrad a pod ním městečko se zcela nehomogenním názvem Vlčí město v jednom z jazyků ze světa obyčejných lidí, a to v angličtině. Název se zde ujal, proto zůstal navždy.

V tuto chvíli je asi na místě vysvětlit, jak je to vlastně se světem magickým a světem obyčejných lidí. Po dlouhá tisíciletí se jednalo o jeden jediný prostor, v němž společně žili jak bytosti kouzlicí, tak také nekouzlicí. Ovšem tato koexistence s sebou přinášela spoustu problémů a vyvrcholila během nechvalně známých čarodějnických procesů raného novověku. Dnes jsou v lidském světě všeobecně považovány odsouzené a upálené ženy za nebohé oběti řádění jak katolické, tak i protestantské církve. Ovšem nutno podotknout, že ony někdy zas tak nevinné nebyly.

Pravdou je, že ve většině případů skončily v plamenech ty čarodějky, jejichž úmyslem bylo svým osobitým způsobem nekouzlicím lidem pomáhat, ale sem tam se nějaká ta „černomagická potvora“ přece jen našla. Ať tak či onak, během 16. a 17. století byla většina kouzelníků a kouzelnic ráda, když jejich magické schopnosti nikdo neodhalil, a na nějaké větší zásahy nebyl prostor. Když se ale situace zhruba v polovině 18. století více méně uklidnila, začalo se mezi kouzlicím obyvatelstvem čím dál častěji hovořit o nutnosti náležité ochrany před možnou další „upalovací“ vlnou. Uvažovalo se o separaci na dosud neznámé pevnině, kterou dnes zveme Austrálií. Narodíli od kouzelníků neměli o tomto kusu země bytosti neovládající košťata ani páru. O jejím využití jako životního prostoru pro čaroděje a čarodějky členové nejvyššího kouzelnického sněmu začali přemýšlet už na konci 16. století, ale tento plán jim jaksi nevyšel. Zcela nekouzlicí nizozemský mořeplavec Willem Janszoon jim totiž na samotném začátku 17. století svým objevem nového kontinentu dokonale vypálil rybník. A jelikož se obyvatelstvu ovládajícímu magii do Antarktidy za polární kruh, případně do nitra Sahary stěhovat „kupodivu“ nechtělo, došlo nakonec k totálnímu oddělení obou světů.

Jak to tenkrát ti největší z největších vlastně provedli, netuším ani já sama. Výsledkem se ovšem stal dokonale obrovský životní prostor zahrnující naprosto celou zeměkouli. K definitivnímu oddělení došlo někdy na jaře roku 1821. Toto datum se stalo určujícím pro následný vývoj magického světa, který byl veškerý žádny.

No ano! Poněkud leniví kouzelníci neměli prázdnou potřebu požívat výtobytků dozrívající průmyslové revoluce, poněvadž si k pohodlnému životu dokonale vystačili se svými hůlkami. Magický prostor tedy doslova ustrnul ve dvacátých letech 19. století

a k jeho rozvoji jednoduše nedošlo. Nekouzlíci lidé se však magií ohánět nemohli, a tak v jejich světě došlo a stále dochází k obrovskému rozkvětu vědy a techniky. Díky tomuto rozdělení rovněž odpadla neustálá nutnost schovávat před nekouzlicím obyvatelstvem mnohé mytické tvory a všelijaké kouzelné bytosti.

Něco však zůstalo oběma světům přece jen společné. Byly to názvy kontinentů a jednotlivých zemí. Architektonická výstavba měst a vesnic byla do magického prostoru rovněž částečně „překopírována“, neboť když už měla nějaká ta kouzelnická rodinka zařízení hezký byteček kupříkladu v renesančním domě na náměstí, nebude na tom přece nic měnit! A tak se svých duplikátů dočkaly i mnohé historické stavby, jako hrady, zámky, kostely, kláštery a podobně. Určitou kuriozitou ovšem je, že ve většině případů, vyjma už zmiňovaného Wolftownu, došlo k převodu původních názvů do obecného jazyka, který je u lidských kouzelníků jednotný. Nutno podotknout, že tyto názvy byly mnohdy více než úsměvné. Jako příklad nám poslouží dnešní hlavní město Německa Berlín, kterému se v magickém světě říká Merlín.

Vraťme se ale do našeho milého Wolftownu. Místní hradní pevnost zpočátku samozřejmě sloužila ke zcela soukromým účelům svých majitelů. Pod vlivem hrůzy z naprosté genocidy kouzelnické „rasy“ kvůli již zmiňované sílící vlně pronásledování a upalování čarodějnic během 16. století bylo tehdejším kouzelnickým sněmem přece jen rozhodnuto, že je nutné podporovat vzdělanost mezi mladými kouzelníky, aby byli schopni ubránit se a neskončili až do jednoho na hranici. Proto došlo k významnému navýšení počtu vzdělávacích institucí v této části světa. Vzhledem k tomu, že rod Wolfů vymřel po meči někdy v polovině 14. století a hrad sloužil již několik staletí pouze jako strážní pevnost, jeho využití pro plánované studijní účely se doslova nabízelo.

Přímo na půdě hradní pevnosti sídlil rektorát, k němuž byly přidruženy dvě menší fakulty – živelná a věcná magie, včetně kolejí pro vyučující a vcelku malý počet studentů. Příčinou ovšem nebyl nedostatečný zájem nové kouzelnické generace o tuto univerzitu. Většina studentů středoškolského lycea pokračovala ve svých studiích právě na místní univerzitě, proto nebylo potřeba příliš mnoho ubytovacích prostor, jelikož navečer skládali své znavené hlavinky do postelí ve svých rodných domovech. Pro ty, kteří však pocházeli přece jen zdaleka, byly připraveny adekvátně vybavené komnaty nacházející se v kolejích těsně přimknutých k budovám samotných fakult.

Přestože byl areál wolftownského hradu skutečně impozantní, celá univerzita by se do něj rozhodně nevešla. Zbývající tři fakulty však byly rozesety v jeho bezprostředním okolí. Fakulta bílé magie se nacházela v podhradí ve skvostně zachovalém bývalém premonstrátském klášteře. V jejím čele stála profesorka Survilia Dunhamová, proslavená

odbornice na taje kouzelné flóry. ALBA, jak studenti rádi označovali Fakultu bílé magie, se sestávala z kateder přeměňování, kouzelných nápojů s kladnými účinky, zaříkadel, kouzelné flóry, vizí budoucnosti, vesmírných teorií a hvězdného pozorování. Areál bývalého kláštera nehostil pouze Fakultu bílé magie, ale současně se v něm nacházelo i zmiňované středoškolské kouzelnické lyceum.

Přestože, jak již bylo řečeno, byl univerzitní hrad vystavěn na velmi vysokém skalním převisu nad městečkem, nebylo to zdaleka nejvýše osídlené místo v okolí. Ještě mnohem blíže k nebesům se na vrcholu hory Ostrozubu tyčila větší tvrz, v níž měla své sídlo Fakulta černé magie. Z pochopitelných důvodů byla umístěna co nejvíce mimo zrak a pozornost obyčejných kouzelnických smrtelníků. Jejím děkanem byl profesor Nestor Rivers.

Jednalo se o černokněžníka v pravém slova smyslu. Když se tento vysoký urostlý vražedně charismatický muž ve středních letech vztyčil nad shromážděnými studenty v černomagické aule, bylo vždy potřeba několik studentek v těžkém bezvědomí dopravit do univerzitního Špitálu v areálu hradu. Hlavní ošetřovatelka slečna Moricová se pokoušela smát, že by pro tyto případy bylo rozhodně pohodlnější mít Špitál umístěný přímo na Ostrozubu, v těsném sousedství Fakulty černé magie. Přesto se celé věky nacházel v Okrouhlé věži wolftownského hradu a o jeho přestěhování kvůli častým úrazům na Fakultě živelné magie a také nehodám při práci s mytickými zvířaty v Magickém hvozdu nemohla být ani řeč. Kdysi dávno se zde skutečně léčilo, ale poté, co v podhradí vznikla nemocnice Asklepión, sloužila tato obdoba lidské polikliniky už jen a pouze k ošetřování. Přesto si svůj středověký název zachovala, nyní však logicky psáno s velkým písmenem.

Kdo kdy přišel s profesorem Riversem do kontaktu, odnášel si z tohoto setkání vtíravý dojem vlastní malosti a nicotnosti. Když tento černovlasý muž s pěstěným knírem a bradkou promluvil, zněl jeho zvukný bas jako hromové rány rozléhající se po noční obloze. Vždy věrný své tradiční temné barvě připomínal nádherného havrana, který kudy lítá, tudy věští zkázu a smrt. Konec konců, skutečný havran jménem Blanar se hrdě nosil na jeho rameni.

Proslýchalo se, že pan profesor kdysi míval opletačky s nejvyšším vládcem zla, avšak vzhledem k tomu, že krizi spojenou s nástupem vévody z Erferuviollsu před sedmnácti až deseti lety přežil v poklidu univerzitního kampusu, a dokonce se velkou měrou zasloužil svým drtivým kouzelnickým uměním o likvidaci mnohých morskavírných bojových jednotek, byl z něj stín nekalé minulosti smazán.

Fakultu černé magie, označovanou studenty za NEGRU, tvořily katedry urknutí a uhranutí, donucovacích prostředků, prokletí, kouzelných nápojů s negativními účinky, zákázonosné flóry, matoucích kouzel a metod k ovládnutí živého objektu.

Kopce a skály wolftownské pahorkatiny byly porostlé šíleným pralesem, který nesl vznosné označení Magický hvozď. Obývala jej neskutečná změt mnoha a mnoha desítek druhů nejružnějších mytických potvor. Nalezli byste zde například mnohé zástupce dvojakých tvorů, jako například zajímavou složeninu s hlavou lva a tělem orla, již starověká akkadština obdařila názvem Anzu. Vyskytovali se tu i věčně hladoví a velmi uřvaní ptáci s ženskou hlavou, zvaní harpie, a jim podobní, přesto mnohem mírumilovnější alkonosti, kteří sem byli dovezeni až z Ruska. Dále se zde nacházel párek hodně přerostlých gryfů čili lvů s orlí hlavou, jackalope, složenina zajíce a antilopy, původně domovem kdesi na severozápadně Spojených států amerických, nebo také cynocephali, pyšníci se postavou člověka a hlavou psa. Velmi zajímaví byli rovněž rozpustilí, ale zcela neškodní satyrové s nohama vypůjčenými od kozlů. Raritou ovšem byla starořecká Chimera, která vypadala jako hodně nevydařený kouzelnický pokus. Jednalo se o složeninu hned čtyř zvířat, a to lva, kozy, hada a draka. Obdobně „neuspořádané“ působili také drobní wolpertingeři, což byla drobná zvířátka původem z Bavorska, jejichž těla připomínala veverku, hlavu však měli zaječí s jeleními parohy. Křídla si tento prapodivný tvoreček vypůjčil od poštolky.

V místním jezeře s názvem Zelený zákal, stejně jako v řece Žbluňkavce, jež jím protékala, bylo možno narazit na vodní koně Ceffyl dwry. Na břehu se ničím nelišili od běžných koní, zato ve vodě se jejich zadní běhy měnily na úchvatnou ploutev. Krom těchto kouzelných lichokopytníků jste zde mohli narazit na sladkovodní Sirény, obdařené sice obdobně líbezným hlasem jako jejich mořské kolegyně, ovšem vzhledem k absenci jakéhokoliv plavidla v místních vodách zde mohly lákat na skalnaté nástrahy pod hladinou leda tak japonské vodníky Kappy, skotské mytologické černé bíloskrvnité ptáky boobrie, případně vodní démony, kteří ale díky jejich soustavnému řevu už dávno ohluchli.

V korunách mnohdy děsivě vyhlížejících stromů Magického hvozdu mohl bystrý pozorovatel zahlédnout sídlit několik ptáků Fénixů, stejně tak jako jejich čínskou obdobu ptáka Feng-chuanga. Svůj domov zde našel také státní symbol Maďarska, mytologický dravý pták Turul. Na skalnatém terénu se zcela výjimečně ve slunečních paprscích rád vyhríval egyptský bájný had Apofis, jemuž zde bylo ovšem permanentně chladno. O kus dál se čas od času povaloval aztécký okřídlený had Quetzalcoatl.

Ovšem kromě příšer zcela nebo alespoň částečně zoomorfních sídlily v Magickém hvozdu také bytosti antropomorfní. V nejzápadnějším cípu Magického hvozdu se nacházely ve skalním masivu s názvem Špičatec rozsáhlé jeskyně obývané menší komunitou kyklopů. Živili se produkcí vlny ze svých tragicky přerostlých ovcí. Na nezalesněných místech Magického hvozdu bylo sem tam možno zahlédnout několik irských benshee, opouštějících svou domovinu za jediným účelem, a to zvěstovat smrt nějakého člena

významné šlechtické rodiny. Mezi stromy se proháněly ztřeštěné, modře světlé bludičky, které zde mohly do močálů navádět leda tak nějakého urvaného hejkala. Více méně z nudy se často vydávaly do městečka na nejrůznější brigády. Mohli jste je potkat v hospodách a restauracích coby servírky, v divadlech se uplatnily především jako bile-tárky a uvádějící, v zájezdním hostinci působila jedna z nich jako recepční atd. Ty hezčí z nich pak pracovaly například jako hostesky. Ovšem několik našlo také zaměstnání ve wolftownském nevěstinci s všeříkajícím názvem Na stojáka.

V severní části Magického hvozdu, nejbliže wolftownského hradu, měly své osady nejrůznější druhy skřítků a trpaslíků. Nalezli byste zde například vesničku Botníčkovice, domov gnomů, kteří se, jak už název napovídá, živili především obuvnictvím. Nedaleko od nich si vybudovali svá obydlí z Německa importovaní koboltové. Častými dodavateli nejrůznějších magických nerostů ke studijním účelům byli permoníci sídlící v Hlubince. Magický hvozď byl rovněž domovem zlomyslných skřítků goblinů, jež provozovali v celé wolftownské oblasti síť kávových automatů. Mezi velmi zámožnou část trpasličí populace v Magickém hvozdu patřili lepríkónové, jakožto zdatní ukrývači hrců se zlatem. Rovněž byste zde našli maloasijské daktyly.

V nejzazším cípu Magického hvozdu se nacházela přísně zabezpečená zóna pro zvlášť nebezpečné kouzelné tvory. Krom dvou zdatných chovatelů z Fakulty zvířecí magie a jednoho veterinárně vzdělaného kyklopa se sem nikdo neodvážil ani páchnout. Jak by taky ne, vždyť tato rozlehlá oblast překrytá téměř průhledným, avšak zcela nepropustným ochranným poklopem, byla domovem skotské a irské ohavné jezerní příšery Eachy, starořeckých „upírek“ Lamiy a Empúsy, poměrně rozsáhlé komunity klasických upírů z Walachie, rovněž tak pěti nebezpečných a velmi jedovatých bazilišků a dále obávané příšery s hadím tělem a sedmi dračími hlavami, zvané Hydra. V neposlední řadě obývalo ochrannou zónu také sedm zcela neochočitelých draků. Dokonce se zde vyskytovaly dva ukázkové exempláře starořeckého šupinatého Pythona.

Na jednom z nižších kopečků, který se zvedal z Magického hvozdu, byl příhodně umístěn areál Fakulty zvířecí magie. V čele této fakulty stála známá profesorka Aemilia Olmertová. Tato sympatická dáma působila vzhledem ke své roztomilé tělnatosti dojmem, že jediné, co by dokázala v houštinách okolních lesů uhnat, by bylo revma. Ovšem chyba lávky!

Slečna profesorka Olmertová se pyšnila titulem zvěromág první kategorie, k němuž dospěla svou schopností proměnit se v osmnáct nejrůznějších živočichů! Její *Pojednání o tetrahybridních kouzelných tvorech* znala celá magická Evropa. Fakulta zvířecí magie byla tvořena katedrami mytických savců, mytických ptáků, mytických plazů, mytického

hmyzu a dále mezioborovými katedrami péče o mytickou faunu a kouzelného křížení. Posledně zmiňovanou studenti rádi označovali jako katedru mišmaše, jelikož tvorové, jež byli produktem kouzel vyučujících a do jisté míry i studentů této katedry, skutečně stáli za pozornost. Jednalo se o nejrůznější směsi všech možných i nemožných příšer, takže potkat v jejích laboratořích například okřídlenou kozu s losími parohy nebylo nic zas tak mimořádného. Jako by těch původních historicky mytologických nebylo víc než dost! Studenti pojmenovali tuto fakultu familiárním označením ANIMÁLKA.

Vraťme se nyní do areálu samotného wolftownského hradu. Pod skalním převisem, na kterém se pevnost tyčila, zela hluboká průrva. Od jejích zvrásněných stěn se odrážel hukot dole protékající poměrně dravé řeky Žbluňkavky. Hlavní hradní bránu spojoval s protějším břehem doslova megalomanský most, postavený tak, aby na první pohled navozoval zdání prastarého římského akvaduktu. Jeho výhodou bylo, že po jeho čtyřech římsách, nesených mohutnými oblouky, se dalo dostat na čtyři různé úrovně naproti sobě stojících skal. Od nich vedly klikatící se cestičky dále do okolní krajiny.

Přímo v hradním areálu byly umístěny dvě fakulty. Tou větší z nich byla Fakulta živelné magie, v jejímž čele stál náš známý sir Viktor Suetonius Meritus. Přestože byl před čtyřmi roky jmenován do funkce prorektora celé univerzity, ponechal si i funkci děkana. Bůh ví, jak všechny své povinnosti dokázal zvládnout. Možná to bylo tím, že jeho pravou rukou byla na fakultě právě proděkanka docentka Theodora Pervigilová. Jak už název napovídá, hlavní vyučovací náplní na této fakultě bylo studium čtyř základních živlů. Fakulta byla tvořena katedrami kouzelné vody, kouzelného ohně, kouzelného vzduchu a kouzelné země.

Poloha na skále značně znemožňovala studentům katedry vody praktické ukázky výuky, proto je bylo často vidět scházet dolů do údolí, kde jim řeka poskytovala mnoho a mnoho potřebného učebního materiálu. V nejzazší části hradu se ještě nacházela tzv. Drkotající oblast. Jednalo se o oddělené místo těsně přiléhající k hradbám, kde se daly Vánoce slavit i uprostřed léta. Neustále tam totiž sněžilo a mrzlo. Zde probíhala výuka „chladných“ předmětů katedry kouzelné vody.

„Ohňové“ předměty se naproti tomu většinou odehrávaly na skalnatém prostranství mimo areál hradu, kde vzhledem k absenci stromů nebylo, chválabohu, co zapálit. Živel vzduchu se vyučoval na návětrné straně nalevo od hradních zdí. Nejlépe na tom ovšem byli studenti katedry země, jelikož skalnaté podloží a rovněž blízký Magický hvozd poskytovaly vysokoškolákům nepřeberné množství míst, kde mohli prakticky rozvíjet své, v učebnách sesbírané, teoretické znalosti. Studentům se označení Fakulta živelné magie moc nezamlouvalo, a tak o ní hovořili pouze jako o ŽIVCE.

Nejmenší a zároveň nejmladší fakultou Medieiny univerzity byla Fakulta věcné magie, ve studentském slangu označovaná jako VĚCKA nebo také RESKA. Res znamená latin-
sky věc. Bylo tomu pouhých dvě stě sedmdesát sedm let, kdy tehdejší kouzelnický sněm rozhodl, že by bylo potřeba doplnit studium na wolftownské univerzitě i o tento dlouho neprávem opomíjený obor kouzelnického umění. Děkanem Fakulty věcné magie byl už dlouhé roky profesor Antonius Goldberg. Amulety, magické symboly, povolené létající prostředky, kouzelné zbraně, kouzelné přírodniny a také magické umělé rekvizity, to byly názvy jednotlivých kateder Fakulty věcné magie. Vzhledem k tomu, že provázanost jednotlivých kateder zde byla daleko větší než na jiných fakultách, bylo běžné, že kantoři pendlovali mezi katedrami a věnovali se vyučování toho předmětu, který měli v oblibě.

Členem této fakulty byl také Claudius Drake, jehož hlavními vyučovacími předměty byly všemožné amulety a magické nerosty. Před sedmi lety svou akademickou kariéru začínal na Fakultě živelné magie pod Meritovým vedením, avšak nakonec zakotvil na protější straně hradního areálu ve zdech resky. Přesto, snad aby nad ním Meritus úplně neztratil kontrolu, stále vyučoval na katedře kouzelné vody předmět s názvem síla vodních proudů a později také komunikace se sladkovodními tvory. Externě pak docházel dolů do podhradí, kde týral svými jízlivostmi rovněž studenty lycea na hodinách jedů a protijedů.

Stalo se! V pondělí 13. ledna krátce před pátou hodinou odpolední se na planinu na druhé straně wolftownského akvaduktu sneslo pět krásných pegasů. Místo, kam dosedli, se tradičně označovalo nikoliv jako letiště, nýbrž v tomto případě jako koštiště. Dvě ranveje byly dokonale přizpůsobeny pro přistávání i vzletání lehkých a středně těžkých košťat. Je pravda, že před wolftownským akvaduktem mohlo přistát i obrovské megascopa, které na sobě uneslo až patnáct pasažérů a pyšnilo se dokonce i efektní stříškou proti nepříznivému počasí. Ovšem podobná akce musela být vždy řídicí věží, jež se opuštěně tyčila nad ranvejemi, hlášena minimálně několik hodin dopředu, jelikož dráhy nebyly dostatečně dlouhé na brzdění tohoto rozsahu, a proto bylo vždy nutné povolat do služby trollí pohotovost s hodně pevnými sítěmi.

Výhodou tohoto letiště, pardon vlastně koštiště, však bylo, že disponovalo jako jedno z mála v celém kouzelnickém světě samostatnou ranvejí pro ty létající prostředky, jež měly vlastní vůli a často také velmi paličatou hlavou. Na pečlivě vyrovnanou dráhu dosedali nejen celkem běžní pegasové, ale také gryfové, sobi, sem tam nějaký ten ochočený hipogryf, tj. složenina koně a orla, a v neposlední řadě také samozřejmě kočáry a sáně

tažené ledascím létavým. Bylo to velmi praktické, jelikož zde odpadla nutnost postavit hned vedle koštiště nemocnici pro ty uživatele košťat, kteří se omylem připlेतou pod kopyta, drápy, popřípadě pod kola.

O zřízení samostatného koštiště bylo rozhodnuto Ministerstvem aviatiky právě před sedmi lety, kdy došlo ke zmiňované letecké nehodě tehdejšího univerzitního rektora Askariana. Absence přesného rozpisu vzletů a odletů měla za následek onen neblahý střet jeho velmi silného stroje s příliš těžkým hipogryfem Emanueleem. Ten na svých perutích právě odnášel jednoho z ministerských inspektorů zpět do jeho domova a kvůli své tělnatosti nedokázal vzlétnout dostatečně rychle a dostatečně vysoko. Rektorovo silné turbokoště se zrychlením z nuly na čtyřicet pět kilometrů za deset sekund se však zvedlo z nádvoří hradu příliš rychle, aby rektor Askarian mohl nízko letícího tvora vůbec zaznamenat, tudíž se střetu nedalo zabránit. Pád z dvaceti metrů přímo na hlavu byl pochopitelně smrtelný. Od té doby začal platit přísný zákaz využívat jakékoliv létající prostředky jak v areálu hradu, tak i v podhradí a vůbec nad celou wolftownskou oblastí.

A světe div se, z Wolftownu se nakonec nařízení rozšířilo do celého magického světa a do roka a do dne bylo kodifikováno v nejvyšším zákoníku kouzlících bytostí v tzv. Merlinově lexkodexu. Kdo se chce přemísťovat létáním, ať už kamkoliv, musí použít jednoho ze čtyř letových koridorů a přistát právě na koštišti.

Vzhledem ke své „novotě“ se i wolftownské koštiště mohlo pyšnit tím nejmodernějším vybavením. Krom výkonných dalekohledů hlídajících všechny čtyři letové koridory měli řidiči letového provozu také k dispozici celou armádu rychlých ostřížů lesních, vždy připravených bleskurychle zanést ve svých pařátcích blížícímu se přilétajícímu vzkaz, na kterou ze tří ranvejí má směřovat, popřípadě ho varovat před možnou kolizí. Majitelé si zde dokonce mohli své stroje uschovat v košťhangárech, kde se jim za malý „obolos“ dostalo náležitého servisu a údržby. Blízkost košťhangarů byla velmi praktická zvláště pro studenty Fakulty věčné magie, katedry povolených létajících prostředků, neboť zde mohli své teoretické znalosti uplatňovat v praxi.

Z důvodu stávky leteckých dispečerů na koštišti u města Švábova nebylo možno přesně určit, kdy štítonoši dorazí, a tak je nepřišla vítat oficiální delegace složená z hlavních univerzitních funkcionářů.

Když konečně na cimbuří řidičí věže zahlédl jeden ze čtyř službukonajících vedoucích letového provozu ve svém obrovském dalekohledu, nasměrovaném na východ, blížít se pět mohutných okřídlených koní, zburcoval okamžitě LSOfficera (landing signal officer), aby v nastávajícím soumraku navedl řehtající letecké prostředky bezpečně k zemi. Dosedlo jich pět, dva bělostní, nesoucí jména Faethon a Bellerofontes, dva černí se jmény božských dvojčat Artemis a Apollón a jeden hezký grošák, jemuž jeho majitel říkal

Praxiteles. Přes akvadukt však prošli jen čtyři. Kam se poděl jeden ze sněhobílých pegasů společně se svou čarokrásnou jezdkyňi, personál koštiště nezaznamenal.

Do univerzitní pevnosti hosty uvedl hradní kastelán a kentaur v jednom, pan Spedius Toner, který předtím strávil dvě hodiny a třicet osm minut okukováním nebe nad východním koridorem. Bylo sice v plánu umožnit jim nejprve se ubytovat, avšak vzhledem k jejich značnému zpoždění a hladovým žaludkům čekajících kantorů a studentů bylo nutné tento proces vynechat, a tak byli štítonoši neprodleně uvedeni do sálu menzy. Přestože byla večeře vydávána v rozmezí 17. až 19. hodiny, dostali dnes studenti i vyučující fakult živelné a věcné magie, jichž se přítomnost štítonošů přece jen dotýkala poněkud osobněji než zbytku univerzity, pokyn dostavit se už na 17. hodinu.

Rektor Triblliani každého z nově příchozích štítonošů zešířila uvedl. Chvilí trvalo, než přes své mega brýlové lupy „vymžoural“ obsah celého pergamenu, který mu sir Meritus strčil do ruky.

„Vážení vyučující, studentky a studenti,“ oslovil přítomné rektor od svého řečnického pultu ve tvaru křišťálového sousoší pěti vlků, symbolů to pěti univerzitních fakult, „je mi velkou ctí uvítat ve zdech naší starobylé univerzity delegaci vyslanců z posvátného města Angiru. Tito mladí lidé budou pobývat ve Wolftownu po dobu jednoho semestru, aby zde dokončili svá vysokoškolská studia. Přivítejme nyní prvního z nich, pana Steva Whisdoma, angirského zlatého štítonoše. Pan Whisdom se specializuje na historii okultismu. K jeho zálibám patří zpěv, tanec, ze sportů pak ceting, rozumějte lyžování na vodní přišere.“

Mezi vstupními sloupy se zjevila vysoká mužská postava a vydala se směrem k ochozům, z nichž rektor promlouval.

„Paráda, teď přijdou na řadu míry a promenáda v plavkách,“ uchechtl se student prvního ročníku Fakulty věcné magie, katedry magických amuletů, Questus Sullivan svému spolustudentovi Helviovi Daneshovi do ucha. Ten otevřel pusou a nataženým prstem směřujícím do úst naznačil pantomimou zvracení. Zato Helviovy sestry Flavia a Lydia včetně všech ostatních bytostí ženského pohlaví v sále v tu chvíli vypadaly, že se právě snesly k zemi na růžovém obláčku. Zasněně civěly na velmi pohledného světlovlasého mladého muže s postavou jakoby vystřiženou přímo z přehlídkového mola, který se s milým úsměvem procházel uličkou lemovanou osmiúhelníkovými stoly.

„Bacha, ruce pryč ze stolu, ženské slintají,“ varoval Helvius svého kamaráda Maria Krodowského. Mladíci se tlumeně rozesmáli.

A mělo být ještě hůř, jelikož štítonoš Steve byl za okamžik vystřídán bratry Patrikem a Paulem Listerovými. Vešli společně a svým zjevem připravili veškerému ženskému osazenstvu pernou chvíli, neboť se dámy jaksi nemohly rozhodnout, pro kterého mají

vzdychat víc. Vysocí svalnatí tmavovlasí polobohové prošli mezi stoly, přičemž museli sem tam překročit některou ze studentek, která neuváženě omdlela přímo do uličky. Oba nesli tituly stříbrní angirští štítonoši se specializací, u Patrika na magické zbraně a u Paula na problematiku speciálních pomůcek při uplatňování mimořádně neobvyklých kouzel.

„A nyní sympatickou trojici doplní dvě překrásné zástupkyně něžného pohlaví. Vřele a s velkým potěšením vítáme ve zdech naší univerzity slečnu Celestii Aspenovou. Slečna Celestia je zlatou angirskou štítonoškou a je označována za paní africké savany...“, rektor se náhle zarazil.

Ono nic! Zpoza sloupů nevystoupil vůbec nikdo a v sále menzy se rozhostilo celkem trapné ticho.

„Cairo!“ zahřímá přes celou šířku menzovního sálu rozlícený sir Meritus. Mezi sloupky se zjevila štíhlá ženská postava zahalená v kápi.

„Kde máš sestru?“

„Slíbila, že to stihne, ale jako bys ji neznal!“ zazněla opovržlivá odpověď z hezky tvarovaných úst. Světlovlasy štítonoš se vztyčil a urychleně opustil sál.

Drake nyní se zájmem sledoval paní docentku Pervigilovou, usazenou po Meritově levici. Ta jen významně pokývala hlavou, našpulila rty a s výrazem: *Jako bych to neříkala*, se zahleděla vzhůru na stojícího Merita. Ten evidentně její vyčítavý pohled periferním viděním zaznamenal a rozpačitě polkl. Triblliani se na něj zmateně zadíval. Meritus jen prosebně kývl a rektor představil poslední ze štítonošské návštěvy, mladší sestru té, která zde ještě není, slečnu Cairu Aspenovou, stříbrnou angirskou štítonošku, paní mořské fauny.

Nyní urychleně sundaly ruce ze stolu všechny dívky a ženy v sále, jelikož pro změnu slintat začala většina mužů. Jenže ona byla vážně velmi krásná. Štíhlá jako laň s alabastrovou pletí. Obličej ne nepodobný antické bohyni, rovný nos, špičatá brada, vystouplé lícní kosti, oko modré jako moře kdesi na Bahamách a hluboké jako jezero Bajkal. Dlouhatánské prameny blondatých spirálovitě vlnitých vlasů splývaly z jejich útlých ramen okolo pasu až do míst, kde se pod širokou sukní aksamitových šatů dala jen tušit stehna. Ozdobou jejího bělostného čela byla páska či snad čelenka ve tvaru lístků, rostoucích z tenounké větvičky. Při detailním zkoumání byste ale přišli na to, že se jedná o něco jako tetování. Nesla se ladně, skoro to vypadalo, že snad ani nepoužívá nohy, tedy pokud nějaké pod obrovskou sukní vůbec měla, že spíše jen tak pluje vzduchem pár centimetrů nad podlahou.

„Já se picnu! Tak teď bych tu promenádu v plavkách vážně ocenil,“ vydechl Questus, který právě usazoval svou spodní čelist do její původní polohy, neboť mu při pohledu na štítonošku spadla skoro až na zem.

„No, abyste se hned nezbláznili, není nic moc,“ okomentovala Lydia chladně štítonoščin zjev.

„Není nic moc?!“ vyštěkla na ni najednou hned tři mužská ústa.

„Takže, ještě jednou mezi námi vítám všechny naše nové praktikanty a ta poslední, no, ta poslední...“, koktal stále ještě v rozpacích rektor.

„Ta má smůlu a bude se muset představit sama!“ přispěchala mu na pomoc Caira. „Všem se za svou sestru omlouvám, už odmalička bojuje s chorobnou nedochvilností.“ Obešla stoly na ochozech a podala si se všemi vyučujícími ruku. Někteří muži její dlaň dokonce i políbili. Ano, byla krásná a musel to uznat i Claudius Drake, který na podobné „nesmysly“ rozhodně nebyl stavěný. Když mu podávala ruku a on vyřkl své jméno, zahledla se na něj tak nějak zvláště, jako by to nebylo poprvé, co ho slyší.

Seznamovací večer byl naplánován v poněkud slavnostnějším duchu, proto se Drake, jenž ke své velké spokojenosti dnes neměl žádný dozor, hned po večeri rychlým krokem uklidil dolů pod hlavní chodbu, kde se ve sklepení nacházela chemická laboratoř. Využíval ji pouze sporadicky, když si potřeboval připravit pro výuku na středoškolském lyceu dole v podhradí nějaký ten smrtící koktejl, popřípadě stvořit k němu odpovídající protijed. Právě nyní mu tam ve skleněné baňce bublal odvar z durmanu obecného s příměsí jedu perutýna ohnivého.

Když zkontroloval stav zabijáckého nápoje, konstatoval, že má na jeho sliti ještě tak necelou hodinu. A tak zpod saka vytáhl nejčtenější noviny kouzelnického světa s názvem *Magické rozhledy* a ponořil se do článku o průběhu hlasování vlády o návrhu zákona na regulaci počtu povolených manželek u trollů ze současných devíti na pouhé čtyři. Ministerstvo magické fauny a flóry uznalo, že hrozí akutní nebezpečí přemnožení těchto přerostlých hromotluků, a tím pádem také naprostá devastace populace drobnějších kouzelných živočichů, kterými se trollové tradičně živí.

Náhle se nad Drakeovou hlavou ozval pravidelný klapot. Znělo to, jako by někdo bušil kládíkem do dlaždic vstupní chodby, pod jejíž úrovní se nacházela univerzitní laboratoř. Jenže to vypadalo, že se zvuky přibližují, jelikož byly čím dál intenzivnější. Během denního ruchu na chodbě by něco podobného sotva vnímal, ale nyní večer byl nezvyklým hlukem nepříjemně rušen. Zvedl od novin hlavu a se zamračeným čelem se zaposlouchal do onoho protivného klapání.

Co to sakra je?

Ještě chvíli zvažoval setrvání ve svém příjemně vysezeném důlku, ale pak se přece jen donutil zvednout se, odstavit baňku a jít zjistit, o co jde. Ve chvíli, kdy zdolával poslední

tři schody nahoru ke dveřím vedoucím do přízemí, jej napadlo, že by to možná mohly být nějaké velmi hlasité podpatky.

Ale jak je to možné?

Vzhledem k modernizaci, kterou prošla univerzita před sedmi lety díky nástupu nového civilněji smýšlejícího rektora, byly povinné studentské uniformy zrušeny. Ovšem aby se přece jen zachovalo jisté zdání starobylosti, byly ponechány alespoň uniformní pláště. Krom toho, že byly mimořádně nepraktické, jelikož se do nich studenti každou chvíli zamotali, ještě mnohdy dráždily své nositele svými barvami. Podle fakult, k nimž ten který student patřil, existovaly pláště bílo-stříbrné pro příslušníky Fakulty bílé magie, černé se zlatavým nádechem pro studenty temné magie na Ostrozubu, hnědo-zelené pro ty, kteří získávali znalosti v Magickém hvozdu, modro-měděné, jež na svých bedrech nosili studenti Fakulty živelné magie, a fialovo-zlaté určené studentům Fakulty věčné magie. Mimochodem fakultní pláště byly povinné i pro vyučující, od studentských se lišily pouze větší výtvarnou zpracovaností.

Společně s uniformami byla zrušena také předepsaná obuv zakazující u dívek podpatky vyšší než čtyři centimetry. Avšak do dnešních dnů se krom plášťů zachovalo také nařízení, že dámské podpatky, ať už jakkoliv vysoké, nesmí být kovové, jelikož jak už to tak na hradech bývá, podlahy zde byly pokryty v tom lepším případě dlažbou, v tom horším se jednalo o dohladka opracované kameny. Kdo kdy slyšel klapat kov na dlažbě, rychle pochopil smysluplnost tohoto nařízení.

Pan docent Drake se v tuto chvíli skutečně nemýlil. Asi sedm metrů před sebou zahlédl obrys nějaké zahalené postavy, jejíž boty vydávaly onen příšerný zvuk. Napadlo ho, že asi některá ze studentek kašle na předpisy, a už už ji chtěl nemilosrdně setřít, když vtom zaznamenal další pohyb. Někdo scházel pomalu z hlavního schodiště směrem k přicházející postavě.

„Už tě čekám!“ oslovil nově přichodí osobu neznámý ženský hlas, „kde ses tak dlouho toulala, měli jsme o tebe strach.“

„Byla jsem zmapovat terén,“ odpověděla postava zvláštním mystickým hlasem, jež se jemně rozléhal po osiřelé chodbě.

„Ale nepovídej! A co, okouzila tě wolftownská zimní krajina?“ Drake si nemohl nevšimnout určité jízlivosti v hlase sestupující ženy.

„Tady je věcí, co by mě dokázaly okouzlit,“ odpověděla zamyšleně druhá žena. „Seznamovací večírek už skončil?“

„Jistě! Jdeš pozdě jako vždycky,“ štěkla po ní našťavaně druhá z žen.

„Žádná škoda!“ mávla neznámá znechuceně rukou, pak ale pokračovala opět velmi podmanivým tónem: „Zdejší chodby jsou tak temné, málem jsem zabloudila.“

„Tak si rozsviť!“ vyzvala ji ta první ledovým tónem.

„Myslíš, že můžu? Jsme tu samy?“ zeptal se sametový alt.

„Nevím! Nevidím! Rozsviť!“ zavrčel vyšší soprán.

Drake očekával, že dotyčná vytáhne hůlku a zapálí s ní svíčky ve všech šesti lustrech, čímž by mohla být záhy počtěna voskovou sprškou, ale k jeho velkému podivení se to nestalo. Zaregistroval drobný pohyb rukou a náhle se prostor před zahalenou ženou roz-záčil. Světlo padlo i na druhou, jež právě přistupovala ke stojící postavě. Jednalo se o tu novou hezkou štítonošku, proto Drake nepoznal její hlas.

„Tak co, jsme tady samy?“ otázala se znovu žena v šátku. Caira přeletěla očima chodbu.

„Ne, nejsme. Myslím, že ty tvé pitomé podpatky vyrušily pana docenta Drakea.“

Claudius sebou trhl.

Vědí o mně?

Věřil, že jeho tmavý oděv mu poskytuje dostatečný úkryt před odhalením.

„Pana docenta,“ opakovalo ono druhé stvoření tak pomalu, že to vypadalo, že se mezi každou slabikou nadechuje, „Drakea,“ dokončilo jaksi zasněně.

„Tak to bych se mu měla jít asi omluvit, že?“ Její hlas zněl, jako by někdo protahoval sametovou látku sevřenou dlaní.

„No, to bys asi měla. Máš možnost.“ Caira pozvedla pravačku Drakeovým směrem.

Žena se lehce nahnula, ale neotočila se. Claudiovi bylo v tu chvíli jasné, že nemá smysl tvářit se dál, že tam není, a tak vystoupil ze stínu pootevřených dveří a pomalu došel k oběma ženám. Caira se na něj zešíroka usmála: „Pane docente, my už se známe. Dovolte mi, abych vám představila svou sestru Cellestii. Cell, toto je pan docent Claudius Drake.“

Zahalená žena ještě okamžik setrvala ve svém nehnutém postoji a pak se velmi pomalíčku otočila. Tušil, že bude asi krásná, stejně jako její sestra, ale pohled do její tváře mu dal poznat emoce, které ještě nikdy nezakusil. Fascinovaně se zahleděl do těch nejkrásnějších očí, jaké kdy viděl. Byly to ty zelené divoké oči, jež mu rozbušily srdce před několika dny během zhlédnutí medailonku z Angiru. Když se do nich ponořil, uviděl v nich ke svému nebetyčnému úžasu africkou savanu. Lví smečku, běžícího geparda, stádo antilop, letící pelikány, skály porostlé akáciemi, vodu napajedla, u něj stádo majestátních slonů a mnohé další výjevy střídající se v rychlém sledu. Dlouho se od nich nedokázal odtrhnout.

Pak přece jen začal vnímat klasickou nádheru její tváře, rovný nos, jemné rysy antické bohyně, mírně naznačené lícní kosti, něžnou bradu, pleť jako z alabastru. Po stranách šátku, ukrývajících korunu její krásy, se vinuly lesklé pramínky blondatých vlasů vydávajících světlo, jako by hořely. Bezděky polkl naprázdno a v němém úžasu oddálil obličej od té, která zasáhla jeho chladné srdce pouhým pohledem.

Na plných velmi svůdných rtech se objevil mírný úsměv a její pravá ruka jen tak mimochodem stáhla z vlasů černo-stříbrný šátek. Tmavou chodbu v tu chvíli ozářilo silné světlo, jehož intenzitě bylo potřeba přivykat postupně. Prameny pod lopatky dlouhých velmi hustých a lehce vlnitých vlasů zářily jako opravdové zlato. Nikdy nic podobného neviděl. Měl pocit, že hledí na stvoření z jiného světa, které se jen tak náhodou ocitlo ve vstupní chodbě nejvýznamnější budovy wolftownské univerzity. Mlčel velmi dlouho.

„Těší mě, pane docente,“ vypustily ze sebe nádherné rty a Drake okamžitě pochopil, proč mu její hlas připadal tak mysticky sametový. Hodil se k ní, k tomu tajuplnému kouzlu, co z ní vyzařovalo.

„I mě těší,“ rozpačitě zakoktal a pouze periferním viděním zaznamenal, že mu podala ruku. Uchopil ji a jemně stiskl. Projela jím zvláštní hořkosladká bolest a v hlavě zaslechl tichý šepot: *Claudie Drakeu, přicházím změnit tvůj osud.*

Měl v tom okamžiku neodbytný pocit, že asi zešílel.

„Už půjdeme, pane docente. Cell, Erik tě netrpělivě očekává,“ přetrhla Caira násilně tuto pro Claudia podmanivou chvíli. Zavěsila se do sestry, jež okamžitě pustila Drakeovu dlaň.

„Na shledanou,“ pronesly obě najednou, otočily se a pomalu se ubíraly k východu z budovy. Až teprve nyní zaznamenal pan docent mužskou postavu, která postávala u dveří a evidentně na obě ženy čekala. Byl to onen světlovlasý štítonoš Steve Whisdom.

Že by mu mezi sebou říkaly Erik? Divné.

Drake se pomalu navrátil ke svému chemickému nádobíčku. Za dveřmi na něj číhaly strmé schody, jež končily zavrtány do podlahy laboratoře. Přestože hleděl pod nohy, žulové stupně neviděl. Dvakrát klopýtl. Poslední schod nevybral vůbec a prudce po něm sjel patou. Trochu si přitom natáhl achilovku, ale teď to nějak nevnímá. Byl stále ponořen do všeobjímající africké savany.

„Všimla sis, ani mi nepobil ruku,“ zašeptala Cellestia při vstupu na vnější prostranství.

„Bože, jak to přežiješ?“ vyzvídala ironicky její sestra.

„Těžko,“ pousmála se starší štítonoška a na rtech se jí objevil krutý úsměv.

„Ukázala jsi mu savanu?“

„Pochopitelně, vypadal na to, nebo ne?“ ušklíbla se Cellestia.

SMRT ŽIVOUČÍM MRTVOLÁM

Flavia Daneshová si naslinila prst a obrátila stránku. Pohled na další hustě popsané odstavce ji však vyděsil natolik, že knihu raději zase rychle sklapla. Zabořila hlavu do polštáře, z jehož hlubin se začalo ozývat jen bezradné kvílení.

„Nekňuč! Měla jsi začít dřív. Je jasné, že za dva dny nemáš šanci se to naučit,“ okřikla ji Lydia, kterou sestřiny pazvuky vyrušily během už třetího opakování si předposledního zkouškového okruhu z předmětu úvod do studia magických nerostů.

„Strašně se mi to plete. Nechápu, jak může někdo rozeznat pyrit od pyrogenitu, když obojí vypadá úplně stejně!“ zaštkala nešťastná Flavia.

„No jo, jenže když použiješ během očištných obřadů místo pyrogenitu obyčejný pyrit, tak si tvé vnitřnosti vyjdou na menší procházku mimo zbytek tvého těla,“ ušklíbala se Agripina Murphyová, blondatá modrooká velmi pohledná Kanadanka, pocházející z pobřežní provincie Pěkný Průšvih, který zvou obyčejní lidé Nový Brunšvik.

„Napadá mě, bude Drake chtít i praktické ukázky nebo mu bude stačit teorie? Nechala jsem váček do šutrologie doma a nechce se mi kupovat nový,“ zamyslela se Lydia nahlas.

„Myslím, že Mesalina říkala, že loni z nich tahal akorát svoje děsná skripta, ovšem vzhledem k faktu, že z celého ročníku prolezli jen tři, tak je to prašť jako uhod.“

„Tak si to holt příští rok zopakujeme taky, dvakrát nás snad nevyhodí!“ rozhodila Flavia vztekle rukama. „Slyšela jsem, že se tady jedná o takový kolorit, že Drake skoro všechny v prvním roce povyhadzuje, ale druhý rok už jim to dá. Alespoň některým.“

„Tak to zabal! Nehodlám v jeho oslnivé přítomnosti strávit ani o minutu déle, než je bezpodmínečně nutné. Mě teda NEVYHODÍ!“